

Zákony

Rjúdžó Zuikaku

a další povídky

Rjúdžó – „Vzpínající se drak“ lehká letadlová loď
císařského námořnictva potopená 1942

Zuikaku – „Šťastný jeřáb“ těžká letadlová loď
císařského námořnictva potopená 1944

To, co budete (spíš nebudete) číst je mýtus o mýtu. Ve skutečnosti vůbec není určen ani vnučce Alžbětě, ani dcerám Markétě a Monice, ani žádné ze Zuzan, které jsem miloval. Vlastně ani mému jednovaječnému bratru radúzovi, protože by to byla čirá samomluva. Jediný, kdo by text četl, pochopil a gramatiku opravil, je Hana. Píšu to vlastně pro sebe a pro ni. Ale ne o ní, protože má slova jsou ošklivá. Hana milovala poezii a z neznámých důvodů i mne. Bojím se slov jako láska, milovat... , ale Hana brala i můj cynismus, krutost a hříchy. Možná nás spojila bolest. „Jsi pro mne ten nejdůležitější člověk na celém světě“. Můj smysl života je už jen ve vzpomínkách na obraz v zrcadle výtahu, kdy sedíš na vozíku, já za tebou, a oba jsme šťastní. A usmíváme se (dnes už to neumím).

Praha 2019

Mýtus o zkáze indiánského lidu

Věnováno lodím Rjúdžó Zuikaku spočívajících na dně korálového moře

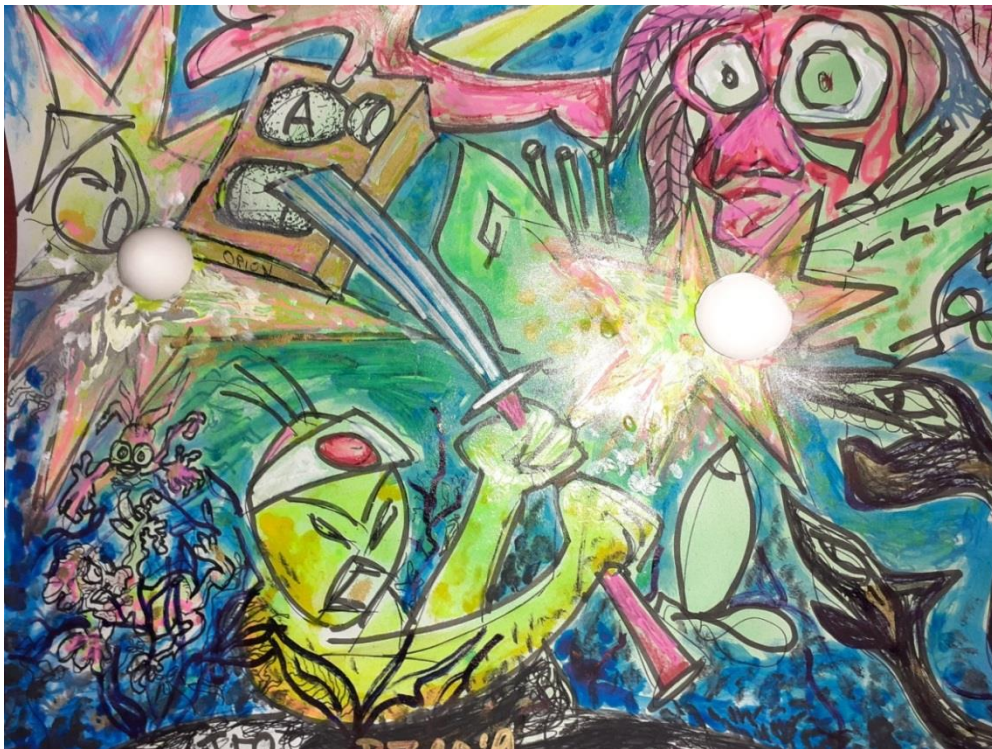
Víš Alžběto kdo jsou indiáni? Apači, mohavkové, siuoxové, mohykáni, komančové, huroni a co já vím kdo ještě... jejich sídlo, Indianapolis, byla dakota, wyoming, skalisté hory ... Indiáni milovali korálky i vypravili se na jejich lov do korálového moře. Víš Alžběto kde je korálové moře? Na druhém konci pacifiku, nekonečného moře, v říši vycházejícího slunce, které vládl božský císař hiro hito. Nevím, kolik mil ujdeš za den, možná jem míli a kdybys chtěla dojít do korálového moře pěšky trvalo by to desítky let, byla bys už jen starým věchýtkem, prolezlým mořskou solí... A stejně bys tam nedošla, protože by ses utopila hned na začátku cesty ještě na dohled sanfranciského majáku=)). Indiánský lid však nešel pěšky, ale lodí a jejich sídlem se stal těžký křižník USS [Indianapolis](#) (12 tisíc brt), který vedl náčelník McVay. Stále zůstává nezodpovězenou otázkou, proč velením INDIANAPOLIS nebyl pověřen Vinnetou? Zlé jazyky tvrdí, že Vinnetou trpěl mořskou nemocí, ale to je možná jen mýtus, fejk nebo hejk, jak by pravil Andrej, guru našeho AGROPOLIS. I pro důvody jenž vedly k přesídlení indiánského lidu panují pochybnosti, možná se nehnali jen za vidinou korálků, ale třeba prostě prchali před útlakem zdivočelých histerických včel,.... Já sám mám o tom povědomí jen zcela mlhavé, ptej se spíše své babičky, ta zná historii [hysterie včel](#) mnohem lépe než já.

Ale obraťme list, a jak říká guru naší AGROPOLIS: „Maus halten¹ und weiter gehen“. Zastavte myš a jděte dál.

Dobře, pokračujme. Je červenec PC 1945 a INDIANAPOLIS vyplouvá. Víš Alžběto co je to PC? Tvá matka asi řekne, že je to počítač nebo Post Christi, po kristovi. Možná má pravdu, ale co když je to Post Crash, datace velkého třesku? Obraz, na který se díváš, je jen neumělou parafrází obrazu velkého schizochronika [Rjúdžó Zuikaku](#) signovaného RZ. Rjúdžó možná není tak dobře znám jako Einstein a jeho dilatace času, nebo Fermi, který rozštěpil atomy, ale Rjúdžó dokázal rozštěpit čas (z řeckého „schizo“ = rozštěpit, „chronos“ = čas). Jeho schizochronní mysl se dokázala pohybovat současně po i proti proudu času, jedna část jeho já mládlá a druhá část současně stárla. Jen tato schopnost

¹ Oč kultivovaněji to zní než „Maul halten“, držte hubu

umožnila Rjúdžovi namalovat obraz zachycující události, které se staly před velkým třeskem a současně i poté (někteří hysterici raději hovoří o druhém velkém třesku).

Je ten obraz opravdu odpovědí na věčnou otázku „Co bylo před velkým třeskem“? Opravdu se Einstein mýlil, když nedokázal pochopit symetrii expanze času? A nejsou to všechno jen mýtusy, hejty, jak by pravil guru našeho AGROPOLIS? Sám jsem tím Alžběto zmaten a nejraději bych všechna předchozí slůvka vymazal z paměti tvých nervózně vibrujících neuronů, snažím se je vygumovat, guma skřípavě sdírá list papíru, ale marně, slova již jednou vyslovená jsou věčná, zasutá proti naší vůli hluboko do neuronových sítí. Co naplat, jak říkáme my němci „Maul halten und weiter dienen“.

Vraťme se tedy na palubu INIANAPOLIS. Plaví se již několik dní a bezhvězdných nocí (v době před velkým třeskem byla obloha ještě prázdná). Je slyšet jen pleskání vln, monotónní hluk parsonsových turbin a občasný svist přelétávajících kamikaze. Až čtvrtého dne se INDIANAPOLIS přiblíží ke korálovému moři a McVay vyšle svého posla, náčelníka himalájského kmene Tibetse, aby svým stříbrným ptákem, zvaným Ebola Gay doručil císaři říše vycházejícího slunce dar. Bombonieru. V krabičce Orion byly na zlatém sametu jen dva bombóny: kulatý tlouštík (přezdíváný „Fat man“) a hubený chudáček

(zvaný „Little boy“). Byl to ale Alžběto danajský dar, trojský kuň, což ti tvá matka jistě ráda vysvětlí. A také ti jistě připomene, abys nikdy (nikdy!) nepřijímala od neznámých cizinců dary, jakkoliv sladce vyhlížející.

O vlastním předání daru máme jen útržky informací z pera Vítězslava Nezvala. „Dnes ještě zapadá slunce nad Atlantidou“ pravil Tibbets, „ale zítra tomu již tak nebude a slunce pohasne“. I přijmi tento dar indiánského lidu, který tvé zkomírající slunce nahradí a celou tvou říši pronikavým jasem prozáří. Neznáme přesně fyzickou podobu císaře hiro hita, doměnka, že byl kanibal, je mylná, patrně došlo k záměně zkomolením slova „kónibal“ označujícího tvora s kónickou hlavou a kulovým tělem. Záliba v těchto tvarech byla patrně příčinou fatální volby bonbónu „fat man“ jehož břicho se po nakousnutí náhle nadmulo a přetavilo do žáru tisíce sluncí, žáru, spalujícího vše živé i neživé

VELKÝ TŘESK! VELKÝ TŘESK! VELKÝ TŘESK!

Změnilo se vše. I ti, kteří byli daleko, hrůzou a strachem zběleli a stali se národem nových bělochů, jejichž oči pak po staletí zářily na obloze jako bílé hvězdy. Těm, kteří byli blíže, kůže zrudla, odchlípávala se a její cáry posely noční oblohu jako rudí trpaslíci. Tak vznikl národ nových rudochů. Nejhůře byli postiženi ti v centru velkého třesku, jejich těla byla spálena do černi antracitu a na nebi se pohybují jako černé díry. Z jejich zbytků se vytvořil národ nových černochoů, někdy mylně označovaných za Afroameričany, i když to ve své podstatě byli parajaponci.

Ostatně soudím (*ceterum censeo*), že i my všichni, i ty, Alžběto, jsme vlastně jen dalekými potomky parajaponců, a že v každém z nás je zachována paměť několika nanosekund naší metamorfózy po velkém třesku.

Poznámka: již několikrát jsem použil předponu „para“ znamenající jiný, deformovaný, nedostačující... já jsem např. paraotec (nedostačující otec) tvé matky a současně tvůj paraděd. Parašutista je prostě „jiný shooter-kopáč“ a všimni si, že člověk, který je třeba vykopnutý z letadla, kope nožičkami opravdu úplně jinak než třeba při fotbale.

Důsledky velkého třesku byly zvláště pro ty, kteří ještě v říši vycházejícího slunce přežili, katastrofální. Přežil i samuraj hašimoto, velitel ponorky císařského námořnictva I-58. Pro samuraje, oddané služebníky jeho císařského

veličenstva, není nic důležitějšího než zachování kodexu věrnosti a cti, kodexu bušidó. Ale o tom až za chvíli. Vlastně i my, a i ty, Alžběto, ač nejsme samurajové, nýbrž křesťané, máme také svůj mravní kodex, soubor pouček našeho chování, kterému říkáme desatero božích přikázání. Tvá matka ti je nepochybně před spaním pravidelně předříkává. To já bych nemohl, protože má stařecká mysl si pamatuje už jen dvě:

Neber jméno boží nadarmo. „Bože dej, ať už konečně sousedovi ta koza chcípne“. Představ si Alžběto, že by toto přání vyslovovalo každý den 7100000000 lidí naší planety! Bůh by se musel zbláznit!! A raději si ani nepředstavujme, jak by svět pod vládou šíleného boha vypadal ☺

Čti otce svého i matku svou. Nauč se číst myšlenky a přání tvé matky ještě před tím, než budou vyslovena. Tím se vyhneš možným nedorozuměním a krutým trestům bití. Měj stále na paměti, že bití tvého křehkého těla až do bezvědomí tvou matku nikterak netěší. A navíc unavuje ☺.

Ale vraťme se zpátky ke kodexu bušidó a ke kapitánu hašimoto. Císař Japonska byl oklamán, pohaněn a jeho čest ztracena. I bylo povinností přeživších samurajů tuto hanbu smýt, potrestat a nebude-li to možné, potrestat sami sebe rituální sebevraždou seppuku. Nechci Alžběto vyvolat v tvé mysli mučivé představy trýznění, nebudu proto psát o blýskavém ostří wakizashi ponořujícího se do membrány strachem zbroceného holého břicha, nebudu psát o rozevírající se ráně, z níž vyhřezávají kolagenní střeva a hnusně páchnoucí exkrementy. Ne, nechci psát o utrpení Karla Hynka Háchy vpleteného do ruského kola, brodícího se močálištěm hladem zdivočelých krys, krys okusujících jeho přirození a pranic nedbajících výkřiků zmučeného hrdla „Maus halten! Maus halten!“, vše marno, jsou to české krysy a německy neumí. Ne, chci aby tvé sny Alžběto byly klidné, laskavé a konejšivé, aby to byly třeba sny o malých něžných myškách, ležících na zádičkách, tiše pískajících „God save the Queen“, o myškách upírajících na tebe svá jantarová očka a prosících o to, abys konečně do nich vbodla svou heroinovou injekci.

Co bylo dál? Hašimoto musel nalézt svou pomstu a se svou věrnou I-58 se jal pátrat. Bylo to snadné. Noc již nebyla černá, ale osvětlená čerenvým zářením a hvězdami poletujících zbytků radioaktivních těl. Na černém horizontu pacifiku se ostře rýsovala kontura INDIANOPOLIS a vodní hladinou se nesly

triumfální skřeky opilých indiánů. Rysy hašimota ztuhly a jeho paže sevřely samurajský meč, katanu. „Nippon banzai“ Ať žije japonsko, vykřikl a jediným máchnutím přetlál úvazná lana dvojice svých úhořů Typ 93 (zvaných dlouhá kopí), ženoucích se rychlostí přes 50 uzlů k bokům nic netušící INDIANAPOLIS. Hlavice úhořů se zakusují do pancéřové panenské blány boků INDIANAPOLIS a ejakulují 1450 kg výbušného semena do její vagíny přinášejíce ne nový život ale smrt. Pláty oceli se trhají a jejich skřípající zvuk mísící se s nářkem indiánů slyší obyvatelé podvodní říše v mlaskavém očekávání bohatých hodů. „Proč jsi nás opustil, velký Manitu, tů, tů,...“ Ne dosti na tom, hněv hašimotův stále není nasycen a tak vypouští smečku svých krvežíznivých sharků, trhajících údy tonoucích indiánů. „Halte die Haie auf“ marně volá McVay matně si vzpomínaje na jazyk svého učitele Karla Maye. Ale sharkové neslyší a jejich běsnění trvá celé 4 dny.

Z celého indiánského lidu zůstalo jen 317 přeživších. Zbylo jen 317 párů mrtvých očí, možná míň neb některé oči vyhřezly po nárazu úhořů a některé byly vysátý přísavkami chapadel hlavonožců šátrajících po obětech v roztrhaných kajutách potápějící se USS INDIANAPOLIS. Vzpomeň si na ně, Alžběto, až budeš v japonské restauraci pojídat malé neškodné chobotničky a zapíjet je opojným saké. Divej se kolem sebe, Alžběto. Já sám jsem ve voze metra několikrát spatřil oči, které se na mne dívají, ale nevidí, pronikají mimo, jsou upřené do světa jiného času, do okamžiku, kdy se film náhle zastavil. Zastavil v nekonečnu vteřin, kdy se nemůžeš pohnout a kdy se celý svět zredukoval na pár černých očí sharka upřených jen na tebe a pronikajících cestou očí do tvého mozku. Jsou to, Alžběto, jiní lidé. Nevím jestli se jich máš bát, nebo je milovat či obdivovat. Znovu se v myšlenkách vracím ke kódu bušidó: Chtěl bych pozvednout číši saké na počest kamikaze, startujících ke svému poslednímu letu, aby mne zabili, ale jsa abstinent nemohu 😊.

O osudu přeživších indiánů není mnoho známo, většinou skončili v indiánských rezervacích, jen Vinnetou se živil poněkud obskurdními filmovými rolemi. A jak jsem již uvedl, na palubě USS INDIANAPOLIS Vinnetou patrně ani nebyl.

Osud hašimota a sharků je pak již zcela jiná legenda, legenda o průniku sharků gibraltarskou skálou a o jejich putování do jaderského moře, které způsobilo povážlivý nedostatek českých učitelek. Ale o tom až jindy. Nebo spíš nikdy. Aneb jak praví guru naší AGROPOLIS „Maus halten und zurück gehen“.

Smyslem této legendy jsou Alžběto slova. Slova, křivící naši mysl. Slova, poutající nás do klece falešných asociací. Příklad: zamiloval jsem se do slova hejty i když nevím, co přesně znamená. Hej Ty je přece Hey You (PinkFloyd), ale foneticky je to též píseň Hey Jude, don't be afraid... Hej Žide, ty nemusíš se bát... , kterou zpívá Marta Kubišová na seřazovacím nádraží varšavského ghetta před transportem do Auschwitz. Slova nás neosvobozují, ale poutají. Nenávidím je. A nevím, čím je nahradit. Obrazy? Matematickými formulemi? Čistými emocemi oproštěnými od balastu slov? Nenávidím slova, a přesto je používám. Jsem paračlověk. A nesmíš mi Alžběto věřit, vždyť i sám Buddha řekl: „Nevěřte mi ani slovo“ (a aspoň jemu snad věříš).

Mýtus o bohu a zemanovi

Z deníku 13.8.2019. Standardní vstávání: káva/chleba, první cigareta, ranní prášky, holicí strojek, zuby, košile, druhá cigareta, kalhoty. Co jsem zapomněl? Těším se na odpolední prášek zapomnění přítele Monka. Škoda, že už není ulice a není Hanka, které bych to mohl vypravovat. Nechce se mi do školy. Nevím proč. Ale musím. Také nevím proč. Jsem jenom stroj.

Nevím, kdo a co je bůh (a zda vůbec je). Již ve formulaci té otázky je implikována odpověď. **Kdo** perzonifikuje patologicky deformovaného psychopatického androidního boha, nevypočitatelný osud, **co** nějaký princip, abstraktní obraz, základní rovnici všeho, princip růstu entropie. Nevím, jestli je mraveniště našeho HOMOPOLIS organizováno nějakou vyšší inteligencí, nebo je to jen spontánní interakce nevědomých primitivních mravenců. Možná je to jinak, my mravenci třeba žijeme v nehmotném, neviditelném časoprostorovém éteru, který se vlní, aniž to cítíme, a jehož vlny, vágně popisované teorií strun, či waveletů, přenášejí *memy* jednotlivých mravenců. Takto pojatý éter je rosolovitý všeobjímající bůh, nepoznatelný, nevnímátný a možná s inteligencí jiného druhu než je AI-umělá inteligence. Mravenci nejsou stejní, někteří, například *Isaac Newton* nebo možná i kolegové *Horný* a *Dostál*, mají zvláštní dar naslouchání šumu éteru, který pak předávají dalším mravencům naší kolonie ve formě *memů*. A to je evoluce.

Je až neuvěřitelné, kolik slov jsem musel použít pro vyjádření *ničeho*, nulové informace, prázdné množiny. Je mi k zblití. Hnusný chuchvalec leptony slepených slov, rozplizlý na hladině nulové energie se marně snažím setřít hadrem hadronů. Promiň mi to Andreji, guru naší AKROPOLIS (čo to táram AGROPOLIS), promiň mi má zdivočelá slova, vím, že není žádný rosolovitý bůh éteru, vím, že pravý bůh jsi jenom ty, jen ty mi rozumíš, jen ty mi můžeš odpustit. Klečím před tebou a neodvažuji se vzhlednout k úsměvu tvých smutných, unavených a přesto tak laskavých očí. Snad jen dotek tvé ruky..., cítím její mozoly těžké intelektuální práce, bloudím křivkami jejích tajemných čar života objímajících celý svět, celý vesmír. Jsem ztracený syn. Musím přijmout břímě své viny. Musím vykřesat rezidua kódu bušidó, probudit memy samuraje hašimoto. Zbývá mi jen jediná cesta, *pentamort*.

„Maus halten und kehren Sie zur Realität zurück“. Zastavme myš a vraťme se do reality. Problém závěti: komu odkázat *pentamort*? Pět nástrojů smrti: Parabellum, American Eagle, Walther, Beretta, Ruger. I když je jejich hodnota nevyčísitelná, rád bych je někomu daroval, ale komu? Stačí mi slib: zastřelit antikrista, úlisného parapřítele našeho pána, boha AGROPOLIS, zastřelit psychopatickou zatrpklou stárnoucí stvůru, prolezlou patologickou nenávistí ke všem, kteří nesdílí jeho zvrácené chorobné myšlenky. Ano, zastřelit Miloše.

Nebyla by to chyba? Nebylo by chybou odstranit geniálního komika prezidentství naší malé ZEMANOPOLIS, vymazat z naší historické paměti úžasnou sobotkovskou skeč s hrozící holí velkého prognostika, která naznačuje a usměrňuje tragický osud jeho názorových oponentů? Nebylo by chybou zapomenout na památnou scénu fotografování desítek státníků na Šanghajském summitu, dychtivě čekajících na zemana Miloše? Čekání, neklid, tlumené hlasy, jen stěží zachovávané kožené masky tváří diplomatů. V jejich hlavách a v přirozených přítomných dam víří znepokojivé obrazy spanilých nájezdů žižkových zemanů. Konečně..., po dobře spočtené dramatické pauze Miloš najíždí, rozvázně se sune na invalidním vozíku, hrdě mává svou holí, rozdává blahovolné úsměvy a volá 中国共产党万岁 „Ať žije KSČ“ (pro neinformované jedince KSČ znamená Komunistická Strana Číny). Bože, jaká úleva!! Jen Angela Merkelová, která řadu nocí strávila hypnotickou výukou českého jazyka, chápe symbolický význam obrazu dobrého vojáka švejka neb již drahnou dobu se snaží Enigmou rozšifrovat zemanem darované poselství ruského komisaře Haschka.

Bylo by bláhové se domnívat, že jen a pouze ve fluorovodíkové kyselině zemanových slov tkví jeho leptací síla. Což jsme již zapomněli na paniku, která zachvátila admirálitu Royal Navy po spuštění vlajkové lodi Challenger 300 zemanovy floty na hladinu vesselského rybníku za zvuků břiskné „Horst Wessel Lied“? Příliš pozdě si admirálové uvědomili skrytý význam budovaného kanálu Odra-Labe, příliš dlouho si zakrývali oči před hrůznou vidinou zářivě žlutých challengerů majestátně vplouvajících do ústí temže. Flotilu zahalenou v hustých oblacích cigaretového kouře, nasycenou výparů becherova likéru, clonou, skrývající blížící se hrozbu před paprsky lidarů, radarů i televizních kamer. Jen na špičce stožáru challengeru je patrná třepetající se svatojiřská vlajka ukazující cestu dýchavičnému admirálu kuzněcovovi a dalším roztroušeným zbytkům

severomořské flotily. Albion je ztracen a domnívám se, že patrně i brexit je jen projevem zoufalé snahy po zachránění britského teritoria. Vsypat písek do precizně fungujícího soukolí Milošových důmyslných plánů se pokoušeli i jiní, zpravidla přestrojení sorosovští antisemité, jejichž odporné spiknutí překazilo drtivé vítězství zemanova challengeru v závodě kajaků C1 na plavebním kanálu letních olympijských her 2016 v Sao Paulu. Což si nevzpomínáte na prázdnou osmou plavební dráhu, kterou by se byl býval žlutý challenger hnal vpřed poháněn nepřekonatelnou silou zemanových paží a přitom berlovitým pádlem drtil boky lodí ustrašených konkurentů? Co vlastně vyhnalo miloše z osmé plavební dráhy pouze na tribunu diváků? Byl miloš opravdu přiotráven kousnutím nového čokla (*po ruski* novičok) nebo to byl výsledek zákulisního jednání neárijských barevných brazilčanů podporovaných embargem „pražských kavárníků“ na dovoz brazilské kávy? Tento kompot spiklenců odhalil náš velký prognostik, prediktátor miloš při památném projevu zběsilému davu svedených studentů na albertově. Pamětliv odkazu svého mentora Adolfa vytýčil vnitřní i vnější nepřátele našeho národa a těmi jsou „pražští kavárníci“ a „barevní migranti“. Jak hluboce pravdivé, stejně jako téze o vítězství lží a klamu v boji o přežití naší rasy. V čem ale Adolf udělal chybu, když definoval jako vnitřního nepřítele židy a jako vnějšího nepřítele židobolševiky? Vždyť přece židů bylo v německu méně než jedno procento (asi stejně jako našich kavárníků a studentů) a židobolševici byli jen manipulovatelnou podřadnou rasou. Bohužel těch pár židů sestrojilo atomovou bombu a ti rasově podřadní židobolševici se při zabíjení osvědčili ještě lépe než arijci. Nemohl miloš udělat stejné chyby? A jaký vlastně miloš je, je to antikrist, bůh, android nebo člověk? Jaký je jeho vztah k rjúdžo zuikaku? Žádný, neexistuje, stejně jako vbrzku přestanu existovat i já. Ale o tom až za chvíli.

Miloše jsem viděl jen jedinkrát, těsně po 17tém listopadu 1989. V posluchárně č.256, kde měl prognostickou přednášku. Seděl jsem na kraji uličky, kterou procházel, pamatuji si jen mohutné tělo a černý pásek kalhot. Byl to dlouhý muž. Má poznámka o dojmech z jeho přednášky byla ale krátká „ješitný žvanil“. Ach bože, jak jsem se tenkrát mýlil, promiň mi to miloši, byl to jen neuvážený projev listopadových emocí „šťastného jeřába“, mladého nezkušeného „vzpínajícího se draka“. Ostatně místo hodnotící poznámky „ješitný žvanil“ by byla případnější otázka „ježitný žvanil?“ S jednoznačně kladnou odpovědí, ANO.

Stále však zůstává nezodpovězena otázka „Je třeba zabít zemanu“? Nebyl-li by tento akt spíše činem milosrdenství? Útěšná smrt, bezbolestná eutanázie starého mravence prolezlého rakovinou ducha, podklesávajícího únavou z vnitřního chaosu zmatených myšlenek, šířaného neustálou bolestí, nezadržitelným poklesem inteligence. Což nebylo by bohumilé zkrátit čas agonie senilního starce zmítaného neklidnými paranoidními sny? Vid', Hrabale.

Smrt pěti kulemi pentamortu (v zájmu přesnosti musím uvést, že by to nebyly kule, ale balisticky tvarovaná rotačně symetrická tělesa ogiválního tvaru) by navíc zvýšila *level* zemanova odkazu, byl by jako Abraham Lincoln, John Lennon nebo Marie Antoinneta, už by nebyl jen běžným bohem, ale bohem kvadratickým či dokonce pentickým (in memoriam). Zemanův skon by možná přinesl i trochu úlevy svými milci, kterého už asi nebaví neustálé zpívání ukolébavky „Ovčáček, čtveráček, ten tu tvoji whisku i tu borovičku, vyžahne“. Ale ne, tak to není, ovčáček opravdu svého boha miluje, celou svou duší i tělem, i když ví, že její láska nemůže být bohem opětována (bůh může být milován, ale sám milovat nesmí, to je jeho úděl). Ne, již jen ve jménu ovčáčkovy lásky by zeman neměl být utracen.

„Maus halten und stellen Sie sich eine Schlüsselfrage“ Tak kdo je tedy bůh a kdo antikrist, co je dobro a co je zlo? Vynecháme-li éterickou Mařenku Benešovou jako reprezentantku rosolovitého boha, zbývá už jen Andrej a Miloš, tak který z nich je zlo a který dobro? Je to zvláštní, ale když točím kolečkem stereoskopického dálkoměru, obrazy těch dvou najednou splývají. Tiše, po krůčkách, přichází poznání: náš bůh je Janus, dvojjediná symetrická entita dvou tváří, harmonická symetrie jin a jang, whisky a becher, andrej a miloš. Jaká to úleva. Snad se je naučím milovat.

Už nemám mnoho času. Odpočítávání začalo již po odklepnutí Enter za prvním odstavcem této zprávy. Cloudy superpočítačů NCIS, FBI, CIA rychlostí blesku zachycují frames poletujících v éteru komunikací a analyzují je v reálném čase:

```
if sentence contains „zastřelit“ and sentence  
contains „zeman“ then danger++1
```

Na panelu operátora ve skalistých horách se rozbliká červené světlo. Danger! Danger! Ječení sirény. Hrozba teroristického útoku! Lokalizujte! Zelenečská, Praha. Pane bože, zase ti zelení. Ne, generále, zdá se, že tentokrát to souvisí s CVUT. Ach bože to je ještě horší, jsou to tedy šílenci nebo husité. Aktivujte červený kód 3, vyšlete tým UNRRA a dejte praze signál. Hallo, zde major zeman. Na mne? Říkáte, že atentát na mne? *Gospoda, i čto ja mogu sdělat?* Ne majore, do hospody ne, spustte plán Z. Plán Z, spočívající ve vyslání zemanova dvojníka Brabce a ošálení atentátníků dle hesla lepší vrabec v hrsti než zeman na prkně.

Představuji si, že patrně již v těchto minutách opouští kolona pancéřovaných pohřebních vozů URNA tajné garáže strašnického krematoria. Vidím před sebou sextety havranů, černých mravenců, tisknoucích na hrudi urny zaplněné jedem nových čoklů. Do očí jim nevidím, jsou zakryté plexisklovým hledím. Jen cítím mrazivé odhodlání zabíjet, touhu ukousnout pařátky nevěřících mravenců a spálit jejich těla na svaté hranici v ohni plamenometů.

Jsem ale se vším smířený, pentamort může klidně spát a já již nemusím měřit čas. Pokud ovšem schizochronik zuikaku nedokáže čas rozštěpit.

STOP! STOP! STOP! STOP! STOP! STOP! STOP! STOP! STOP! STOP! STOP!

Na tomto místě, v těch několika zbývajících minutách existence Rjúdžo Zuikaku, mělo dojít ke katarzi, syntéze a odhalení dříve již naznačených tajemství zemanova bytí. Měl zde být namalován obraz velkého panelu pokrytého nalepenými štítky otázek, faktů i hypotéz, propojených šipkami vazeb. Co je ukryto v kořenové odumírajícího jinanu dvojlaločného v Lánské oboře? Co umožnilo velký skok v rozvoji čínských neuronových sítí? Proč jsou stále státním tajemstvím výsledky zemanovy práce v prognostickém ústavu? Kdo zcizil výsledky otce umělé inteligence, geniálního informatika Jana Sokola? Co bylo obsahem bamberského kufříku? Jaká byla role KGB a Mossadu? Kauza olovo. Šofér čínského velvyslanectví.

Ten obraz již nenamaluji, a deník dál pokračovat nebude. Důvod: v celém textu vyprávění chybí jedno důležité slovo. Pokora. Chybí Milošovi, ale mně asi také. Před chvílí jsem se koukal na 12 rozhněvaných mužů, snad už podesáté. Rozhněvaný jsem, ale nejsem porota. A jsem už příliš starý.

P.S. Po napsání deníku a jeho odeslání známým, jsem si krátil čas čtením zpráv Seznamu. A jako reklama mi vyskočil nějaký příspěvek týkající se *mravenců*. Náhoda? Umělá inteligence a neuronové sítě jsou prostě něco úžasného. Jen troglodyti věří, že svět se může změnit hlasováním jen jednou za 5 let, ve skutečnosti volíme každou vteřinu, měníme svět každým napsaným znakem a snad i myšlenkou.

Mýtus o osvobození Náchoda. Hetzer

Jednocigaretová cesta na oběd. Betonový plácek Národní Technické knihovny, cesta zastíněná z levé strany budovou architektury, zprava Informační technologií. Známé i neznámé tváře (a vždy neznámá jména). „Hi, How are you, professor?“ a úsměv v tmavé tváři. Je to tak milé, možná jen kvůli úsměvům má celkem smysl žít. Na konci cesty pak krátké (pro mne dlouhé) schodiště do cihlové menzy.

Několikrát se mi zdálo, že na křižovatce cestu blokuje hetzer. Stojí. Slyším jen pokašlávání pragováckého šestiválce a vidím oblaka dýmu z výfuků zakrývající schodiště. Černé ústí hlavně 75mm Pk39 a vyceněné zuby bowdenem ovládaného MG34 se zavrtávají do mých očí. Z otevřeného poklopu na střeše korby se na mne upřeně dívá nehybná tvář v černé uniformě tankistů SS. Je maskovaná paprsky poledního slunce prokmitávajících listovím stromů, ale poznávám ji, je to tvář moraváka, gruppenführera Bruno Wessely 31. muslimské divize granátníků SS. Jsem si jist, že vidím poslední hetzer sebevražedného odřadu bojujícího na náchodské celnici 10. května 1945.

Jen nevím, vůbec netuším, co budu dělat já, až to bude opravdové, skutečné, když už nebude možné smazat hrozivou siluetu hetzeru mrknutím oka. Budu křičet? „Smjert' germanskim fašistam“ (asi ne, to by neodpovídalo mému ustrojení), „Bitte nicht schießen, ich bin einer von euch, ich kämpfe auch gegen die Bolschewiken“ (to také ne, protože nebudu mít k dispozici překladač google do němčiny). Třeba se podělám, ale to také asi ne, protože jsem teprve na cestě k obědu a má střeva budou prázdná. Třeba jen zaječím „maus halten“ a belhavým úprkem budu hledat úkryt v listoví neprůstřelných keřů. Anebo prostě jen omdlím (to už mám vyzkoušené) a chcípnu strachem. Nevím. Nevím, co bych udělal. Protože nevím, jaký jsem, co jsem, jak fungují mé reflexy a emoce. Možná mi pomohou Zbabělci a Škvorecký, který dokázal stvořit Dannyho Smiřického jako své alter ego a půjde promítnout jeho emoce, jeho tužby do mých a umožnit mi lépe popsat sebe samotného. A je to právě Danny, přímý svědek náchodských bojů v květnu 1945, který mi popíše mé budoucí reakce na vynořující se hlaveň Brunova hetzeru.

Můj strýc Ola byl zapálený fotograf. Procházel jsem jeho album fotografií z května 1945. Osmaosmdesátka na vysokovském letišti, ohořelé hetzery u

náhodské celnice, kolona hetzerů projíždějících viaduktem ke skalici, převrácený ruský protitankový kanon Zis. Žádný německý tank. Žádný ruský tank. Prostě žádný tank. O čem to vlastně Škvorecký psal? Danny žádný tank vidět nemohl, nemohl Schmeisserem zastřelit německého výsadkáře a už vůbec ne rozmaširovat neexistující německý tank prvoválečným kulometem Schwarzlosse. Inspirací pro popis bojů u náchoda mohl Škvorecký čerpat leda tak z obrázkového magazínu Der Sturmer. Nevím.

Je zřejmé, že při mé příští konfrontaci s hetzerem mi škvorecký nepomůže. Ale je to i potvrzením toho, že velká literatura je pouze velký klam.

Včera jsem dočetl Kotletův Stalingrad. Vůbec jsem o kotletově existenci nevěděl, nečetl žádnou z jeho knih vydávaných ve statisíkových nákladech, netušil jsem, že je základem nové literatury pro novou mládež. Nevím, co je pravdy na tom, že kotleta je levobočkem Michaila Gorbačova, který ho zplodil s agentkou CIA při tajném jednání v Bruntále. Ale na tom nezáleží. Kotleta mne prostě zcela pohltit. I když je úplněm protipólem Škvoreckého.

Nejde ani tak o to, že by si kotleta na rozdíl od Škvoreckého nemohl splést hetzera s tankem. Důležitější je to, že stejně jako si mohu lebedit v šatu

dannyho smiřického a prožívat jeho emoce, mohu být i kotletovým janem bezzemkem. Jako jan bezzemek se už tak moc hetzera bát nemusím a také začínám chápat, proč se mne děti (i mé děti) bojí. Vždyť kdo by se nebál 74letého krvelačného upíra, že?

Nevím, jestli je kotletův Stalingrad velká nebo malá literatura. Možná malá, ale potom je i neklamná (přijmeme-li thesi o přímé úměrnosti mezi velikostí literatury a klamu). Studiu vlivu upírů na stalingradskou operaci by tudíž měla být věnována daleko větší pozornost. A možné je, že upíři jsou, někde v paralelním vesmíru tak těsně blízko nás, stejně jako hanka.

Příběh Hetzeru je jen ilustrací mých úzkostných stavů zkraslených vadou mé fantazie, přesněji nedostatkem kinetické představivosti. Mám chladný mozek konstruktéra, který vytváří jen statické diapozitivy, nemám v hlavě fotografii nebo hologram hetzera, jen jeho informační konstrukt. Neumím spojit tyto diapozitivy do kontinuálního filmového pásu a doplnit ho zvukovou stopou emocí. Při cestě domů často zoufale tčkám svým zrakem, hledaje úkryt před útočícím Mig 29, který se náhle vyhoupl nad horizontem střech, nevím, mám se přitisknout ke zdi zelenečské 126 ? mám skočit za auto a které? Vidím stíhačku, rudé hvězdy, oranžový plamen u ústí 30mm rotačního kanonu, ale je to stále statické, nedovedu si vybavit, jak rychlé to bude, co ucítím, až mi budou vytryskávat střeva, dost se děším krve, myslím na paní doktorovou vašákovou ze Škvoreckého zbabělců a utíkám. Kličkuju. Při pohledu shora musí Hance mé chaotické přískoky připadat směšné. Což jsou.

Dnes (15.10.2019) stojí před fakultou místo hetzera obrněný transportér Iveco (je den generálního štábu, takže realita). Na korbě kulomet 12.7 mm, kouká se na mne. „Co by se stalo, kdyby teď na mne plivnul?“ zeptám se ledva ochmýřeného kluka v maskáčích, na prsou samopal Brenn 2. Fakt drsný válečník. „Tak pane, takhle zblízka, z vás nezbude vůbec nic. Na vlastní oči jsem pane viděl, co dokáže na 2000 metrů“ a krátký popis utrhaných paží, i rukou naznačí, kde vyhřeznou mi střeva. „Kde jste to viděl?“ „Na fotce, pane, mohu ji ukázat“. Radši jsem odešel. Tohle snad nejsem já (!)

V televizi běží reklama na prodej zážitků (pravděpodobně zážitků neprožitých s půvabnou prodejnou reklamizérkou). Emoce obrazů hetzera a migů jsou ale také jen *neprožité* konstrukty, vzdálené odrazy skutečně prožitých emocí

vražedné nenávisti k ruským tankům ze srpna 1968², emocí strachu z prohry ve hře na pravdu s gruppenführerem Wesselym 20.11.1989 ve výslechové místnosti ZPA Trutnov³ a s jeho moravskou metamorfózou na albertově⁴ v roce 2015. Tyto emoce jsou experimentálně ověřená fakta, reakce na skutečné zážitky. Jen se jich trochu bojím a neumím je přesně vysvětlit. Co vlastně jsem: Zbabělec? Zabiják? Jaký je rozdíl mezi mnou a teroristou islámského státu? Hledaje odpověď musím se vrátit zpátky, do dětství a zjistit odkud jsem a kdo opravdu jsem (a co jsou geny a co je výchova)

Je dobře, že jsem se narodil v městě Náchod v roce 1946 a ne ve městě Bad Spandau v roce 1920. Vyrostl by ze mne vzorný a oddaný člen Hitlerjugend, hrdě bych pochodoval, mával vlajkou „Die Fahne hoch“ a silným hlasem pěl „Deutschland Deutschland uber alles“. Jak by ten svět byl krásný. Jak prostý. Jak bych byl šťastný. Jak silný. Jak čestný. Jak neúprosný.

Mlhavý záblesk vzpomínky v časové mezeře předškolních let, kdy mne otec vyzvedl do věže německého tanku vystaveného v PKOJF (park kultury a oddechu Julia Fučíka) při jakési oslavě. Byl to tank německý, hranatý, černý, asi Panzer III (rozhodně ne Hetzer), muselo to být nedlouho po válce, protože všechny zbylé Panzery záhy skončily v hutích. A znovu v něm sedím, svírám rukověť štěkajícího MG34, „Panzerabwehr aufladen“. „Feuer!“. Můj panzer III se žene bílou ruskou stepí na čele klínu Mansteinových tanků ve snaze probít se k 6té Paulusově armádě. 56 km od Stalingradu. Mé dvacetitunové ocelové stéblo převáží misky vah ve prospěch vítězství III.říše. Možná. Kdyby. Kdybych se narodil v Bad Spandau.

Narodil jsem se ale v Náchodě a jindy (i když mám možná geny zabijáka). A tak je svět takový, jaký je.

² 21.srpna Náchod. Poláků mi bylo líto, na ně bych nestřílel. Na rusy v Praze druhý den ano. Jsem rasista?

³ Nebyl to Bruno W., ale předseda KSČ, ZPA Trutnov, dobře trénovaný slizoun Geheime Staatspolizei „A v čím zájmu jste tu vy? Kdo vás sem poslal? A kdo byl na Národní s vámi? My toho o vás víme víc, než asi tušíte“.

⁴ Konečně jsou pojmenováni ti, kteří svádí to „řvoucí stádo“ revoltujících studentů. Value leaders, opinion makers, opinion leaders. Jak brilantní, Miloši. Ještě, že Čína nás naučí jak tyto vnitřní nepřítel zlikvidovat.

Ztracená léta, Freud a slepé uličky

Jsem starý a žiju sám. Bez kontaktu s vnějším světem. A ani nevím, jaký ten svět (svět mravenců?) vlastně je. Mohu myslet jen sám na sebe (což jsem dělal vždycky, jak potvrdí všechny mé manželky). Jen si na nic nevzpomínám. Zejména se nepamatuji na nic z dob předškolních, jako by těch řekněme 5 let vůbec neexistovalo. Možná opravdu neexistovalo, neboť vše, co je vytištěno v nějakých dokumentech (jako je křestní list, diplomy, žákovské knížky) může být jen falzum a pokud nejsou tyto papíry opatřeny barevnou pečetí soudního znalce, údaje na nich uvedené neplatí (jak mi dnes vysvětlil můj bankovní poradce). Je tudíž docela dobře možné, že jsem dvojčetem mého teoreticky mladšího bratra. A všechny mé tituly prof. Ing. CSc. jsou jen mystifikací, umně konstruovanou pro zmatení manželek, potomků a kolegů. Mystifikací, založenou na zdánlivě nonšalantním rozhazování slůvek jako je entropie, exergie, equálie, expresionismus, existencialismus, která jsem skrytě odposlouchával na uzavřených jednáních jakýchsi mimozemšťanů. A přitom jim vůbec nerozuměl (ani těm slůvkům ani těm mimozemšťanům). Takže vím zcela jistě, že nejsem ani inženýr věcí, ani inženýr lidských duší (pominu-li poněkud infantilní psaní scénářů nekonečného seriálu Ulice společně s hankou). Co snad opravdu jsem: Úspěšný hledač slepých uliček.

Tak kdo mi vlastně ukradl těch 5 batolecích let? Nebo jsem je s někým vyhandloval podobně jako vzácného Smutečního TGM za bezcennou známku Bohmen und Mahren Tlusté Berty? Sigmund Freud by to patrně označil jako indicii mé utajené vášně po smrtících zbraních a tlustých ženách. Snad právě psychoanalýza by mi umožnila nahlédnout do zamženého časového okna, jakoby z dálky pozorovat obtloustlého obrýleného tvora sajícího mléko z prsu matky, tvorečka, prdícího plyny vybublávající z biochemické polévky, v níž se vaří geny DNA, proteiny, substráty. Až var skončí (asi 1 až 2 roky), bude vše dokonáno, Rjúdžó bude hotový a nic už ho nezmění.

Čtu si Freudovu analýzu snů. Technicky vzato by průnik do klíčové oblasti tvorby mého já měl být jeho metodou analýzy snů realizovatelný. Jenže mně už se sny skoro nezdají, a když, tak jsou jen těžko analyzovatelné, např. „Podívej, Alžběto, tady leží v trávě zelená verzatilka. Podej mi ji, prosím. A zelená verzatilka se najednou zkroutí, vymrští a zakousne do tváře.“ Sigmund by to možná

interpretoval jako mix vzpomínek na minulost (okamžik velkého třesku a projekce pohledu mamby zelené do černých očí vyhladovělých sharků v korálovém moři) a vzpomínek na budoucnost kde se ladně vlnící tělíčko mamby zelené transformuje do trajektorie odemykajícího se kloubového závěru pistole Mauser P.08...

Musím větu přerušit, oknem vidím párek holubů hřadujících na nově instalované klimatizační jednotce. Strhnu ze stěny hančin revolver Alfa a rychlým upířím skokem se přenesu na balkon „Hanka banzai!!“ Hanka ty hnusné mrchy, přenašeče parazitů a všemožných chorob nenáviděla snad ještě víc než já, takže budu střílet i za ni. Jenže ty holubí bestie zatím ulétly a svým odporným trusem pokálely bělostnou hlad'ouнкou kůži nové klimatizace. Tak snad příště. Alfa je nabitá a připravena...

... Černá tlamička zelené mamby se transformuje do černého otvoru ráže Luger 9mm, a stříká 600 Joulů kinetické energie náboje FMT do mého mozku, který promění v dokonale neuspořádaný chuchvalec hmoty s maximální entropií.

Problém se objeví tehdy, když psychoanalýza narazí na bariéru terminální fáze Alzheimerovy choroby. Záznam z Freudova deníku:

*Dnešní pacient je zvláštní, připomíná těhotného upíra majícího na zápěstí vytetované jméno Rjúdzó Zuikaku. Je jako z plastelíny a nechá se bez odporu položit do vyslýhacího lože. Reaguje na některé podněty, ale divně, většinou jen slovem, patrně staré japonštiny. Jen ukázka: „Od koho víte, že jsem doktor?“ **Anata wa kuso** (jste kurva). „Co vás trápí?“ **Shōben shitai** (chci chát). „Máte při močení potíže?“ **Anata wa kuso atd. atd.** Nedávalo to žádný smysl. Překvapení přinesla až počítačová tomografie pacientovy hlavy. Lebka byla zcela prázdná, jen vyplněná mozkomíšním mlokem a pouze u míchy byl přilepen chumáček bílé mozkové hmoty napojený na nervy uší, očí a mluvidel. V mlze lebečního mloku se nejasně rýsovalo něco jako stroj, ozubené kotoučky se západkami, které kotoučky při každém impulzu o jeden krůček pootočily a nanotáhylkem polechtaly membránu mluvidel. Pochopil jsem, že v té lebce je vlastně ukrytý šifrovací stroj Enigma a rozluštění jejího kódu může být mým životním posláním (a Alanu Turingovi do Bletchley parku nic neřeknu).*

Není zcela jasné, kam spolupráce s Alanem dospěla. Turing spáchal sebevraždu a traduje se, že Freud zešílel poté, co na většinu rafinovaně kladených otázek dostával poněkud stereotypní odpovědi typu **Anata wa kuso**. Freud byl už v té době asi upír, a šílený upír je už tedy fakt mega hustý upír (jak by pravil František Kotleta).

Celá tato analýza je jen potvrzením mé identity úspěšného hledače slepých uliček. Existují vůbec slepé uličky? Není jejich zdánlivá slepost jen potvrzením lenosti nebo degenerace mého mozku? A není to vlastně všechno úplně jinak? Asi nejsem hledačem slepých uliček, jsem totiž sám tou slepou uličkou Darwinovského vývoje! Stále mne provází neodbytné asociace na Růže pro Algernon, nemocnou myšku zoufale hledající cestu v bludišti uliček. Představa, že bude možné nalézt korelace mezi stavem batolecího věku a stavem současným se rozplývá, stejně jako můj mozek rozleptaný Alzheimerovými bakteriemi, enzymy nebo víry, k nimž mám stejně vřelý vztah jako k holubům. Tyto mrchy ale revolverem Alfa nezaplaším.

Divadlo, příliš velký nos a Rjúdžovy zákony

Zas po letech sedím v kavárně hotelu beránek a zamženým oknem koukám na náměstí města mého mládí. Vzpomínám s trochou nostalgické ironie, jak asi tenkrát vypadalo to město vykulenýma očima třináctiletého kluka? Náchod. Město, kde všechno důležité bylo poprvé. No, skoro všechno.

Kulturním centrem naší civilizace je a bylo Městské divadlo v Náchodě, i když existovaly i jiné, méně exponované filiálky, například tzv. Národní divadlo v pražské periférii Náchoda. Kulturní aktivity centra se opíraly o mimořádnou morální i intelektuální kvalitu neúplatných amatérských elit⁵, zatímco periferie se musely spokojit s námezdným kulturním proletariátem. Jejich výkon tomu odpovídal a například návštěvy ND mnoho inspirace nepřinášely. V paměti mi utkvěla snad jen inscenace Bizetovy opery Muži Aut (Carmen), kde na scénu ND přijíždí motocykl Jawa 350. Musím připustit, že to byla správná volba (na doporučení náchodských odborníků pravděpodobně model 634⁶), protože zvuk dvoutaktního dvouválce je vskutku kultivovaný. Vlivem nešťastných režijních zásahů byl však libý zvuk motoru často přehlušován pokřikem a kvílením zmateně pobíhajících protagonistů, mávajících červenými praporky. Patrně se k jejich uším ještě nedoneslo, že praporkový zákon provozu motorových vozidel již dávno neplatí, nu, pražáci.

Mým pašerákem do světa náchodských elit byla matka. Ona tam totiž jako herečka patřila a já, schován pod její sukní, jsem se tak dostával do zkušeben, do zákulisí a nasával vůni slov, gest a hlasů, tajemna konspirací. Opojná možnost nakouknout do světa kněžek a knězů, opatrujících tajemství krás hudby, myšlenek a poesie slov. Přes den jsou normální, například Libor V. je úředníkem v bance, avšak za prahem jeho bytu se náhle octnu ve svatyni knih, kterých se mohu dotýkat a číst. A naslouchat. A třeba nerozumět. O čem to Camus mluví? Děkuji bože za možnost poznat tolik vzácných lidí, profesora Vojtěchovského, profesora Šestáka a desítky dalších, ty dva však zejména. A ovšem matku, nejenom za to, že mne zasvětila do tajů drog a jiných pokušení.

⁵ Když spadne náchodská radnice nestane se možná nic. Když zmizí elity, zůstane Náchod jen bezduchým pracovním táborem bezcílně se pohybujících mravenců zmítaných chaoticky blikajícími memy. Možná.

⁶ Upřímně nevím jaký typ motocyklu zakomponoval režisér do opery Carmen a ani nevím v kterém jednání ta motorka vjíždí na jeviště ND.

Pamatuješ mami na první cigaretu značky Orava, tu v modré krabičce, kterou jsi mi nabídla o přestávce ve foyer tohoto jediného opravdového divadla?

Víš, že jsi byla krásná? I když trochu jinak než Jana J.

Krása. Krása dívčího těla, krása diferenciálních rovnic, krása poezie..., kategorie jednoho univerzálního pojmu. Jen není vždy rozumné je porovnávat. Oslovení „Slečno, jste krásná jako druhý termodynamický zákon“ mi nastaví v zrcadle jejích očí obraz přiblíženého mloka a asi to nebude tím, že by si slečna spletla druhý a třetí termodynamický zákon (ne, bože ne, to ne, to by si přeci žádná inteligentní žena splést nemohla!). Byla to prostě má chyba, smíchal jsem kategorie s podtextem čistě abstraktním a s podtextem sexuálním.

Touha. Touha po poznání, po rozkoši a po kráse. Touha po poznání toho, jak fungují stroje, byla zakódována snad již v mých genech. Faktem je, že objektů zkoumání jsem měl k dispozici spoustu. Asi neexistovala žádná hračka v republice a blízkém zahraničí, kterou bych neměl, snad každý týden mi otec přivezl z Hradce Králové nový motorek, novou mašinku, nový parní stroj, novou stavebnici. Např. stavebnici kombinovaného jeřábu, drapáku a bagru, poháněných třemi elektromotory; v krabici byl i certifikát mechanika první třídy, který snad měli podepsat rodiče po úspěšném sestavení fungujícího stroje. Matně si vzpomínám i na panenku, která patřila do panoptika strojů jen proto, že v jejím bříšku byla malá vrátka, nezakrývající maketu ženských orgánů, nýbrž maličký motorkem poháněný gramofonek, který vydával dětské zvuky – ty důležité nebyly, motorek ano. Nejdůležitější byly ovšem zbraně. Na svém loži, zakrytém maskovací celtou, jsem usínal, svíraje v náruči vzduchovku ČZ a maje pod polštářem šestirannou poplašnou pistoli značky Slavia (usínal jsem ovšem až poté, co mi matka sejmula z obličeje plynovou masku fy.Bartoň). Můj další osud posléze ovlivnila pistole značky Start, kterou jsem střelil ranou do týlu (klasický Genickschuss) svého jednovaječného bratra když odmítl reagovat na můj přátelský pokyn „Hande hoch“. Vzápětí jsem byl nelítostně zbičován svou babičkou a zůstal zachován při životě jen díky zásahu otce, který byl zjevně znepokojen starostí o to, kdo by po mém eventuálním skonu pečoval o rozsáhlou zahradu hraček. Kuriózní je to, že bratr nakonec přežil a traumatický šok postihl jen mne (neboť hrozilo dokonce odebrání zbraní!!!). Během jediné nanosekundy jsem zestárnul o čtyři roky, což vysvětluje velký věkový rozdíl od mého jednovaječného dvojčete. Přeskočím-li tyto 4 roky, dostávám se do

gymnaziálního věku, kdy se předmětem mých poznávacích tužeb stává motocykl Jawa 555 Pionýr (rodiče mi ho darovali jako kompenzaci toho, že v pokročilém věku 13 let jsem již nemohl být Pionýrem). Stále ještě si vybavuji posmutnělý pohled matky zírající na změť součástek, vzniklou dekompozicí tohoto úžasného stroje. Neboj se, mami, znovu ho zkomponuju. Pionýr. Lepší než PO. Poprvé poznávám rozkoš souladu prskavého zvuku motoru s otočením rukojeti plynu. Rozkoš z jízdy, vítr do tváře, křičím „Mike the Bike“, ale nadzvukové proudění mi odtrhává slova z úst, jsem Mike Hailwood přilepený ke své šestiválcové Hondě 250 ccm, lehká levá zatáčka k vysokovu, plný plyn, oči plné prachu z náhodské teplárny, silueta janiny svatyně na vysokovském horizontu, letím, hypnotizuji očima červenou ručičku tachometru chvějící se na značce 60 km/h. Rychleji. Rychleji. Nejde to, 50ccm má jen 2.2 hp při 5500 ot/min. Do prdele, jak je možné, že 50ccm Kreidler dává 18 hp? Motory Fockewulfů 190 i Messerschmidtů 109 používají pro zvýšení výkonu vstřikování metanolu a vody, zkouším tedy připojit druhý vodní karburátor, zvyšuji kompresi snížením hlavy válce, testuji výfuk z ČZ. A nic. Vše marné, marné, marné. Ten krásný elegantní Pionýr se stále vleče jako chloroformem přiotrávený šnek. Ale stejně jako si Miloš Zeman vzpomíná na Peroutkův článek „Hitler je také gentleman“ vybavuji si i já článek v příloze časopisu Automobil, pojednávající o výpočtu kmitů ve výfukovém traktu spalovacích motorů. A bylo rozhodnuto. K probuzení Pionýrského šneka je nutné se posunout na úplně jiný level poznání, zprostředkovaný strojní fakultou slovatného ČVUT. Ta cesta je ale pro můj pomalý obyčejný mozek příliš dlouhá, a když po letech konečně dojdou k poznání, že kmitání spalin je popisováno následující hyperbolickou rovnicí rozložení tlaku p jako funkce času t a vzdálenosti x

$$\frac{\partial^2 p}{\partial t^2} - a^2 \frac{\partial^2 p}{\partial x^2} = 0$$

je již pozdě. Motocykl Pionýr už dávno neexistuje a i pionýři jsou nahrazeni jiskřičkami, vyráběnými v národním podniku Jiskra Tábor. Zase slepá ulička? Myslím, že ne, touha po poznání strojů mne dovedla k nové dimenzi krásy. Krásy *dokonalé jednoduchosti* (tvrzení, že krása = dokonalá jednoduchost, bychom snad mohli nazvat druhým Rjúdžovým zákonem). Příkladem dokonalé jednoduchosti je právě hyperbolická rovnice⁷ šíření tlakového pulzu $p(t,x)$,

⁷ Uvažte, kolik slov by bylo zapotřebí k vyjádření nějaké básnické hyperboly?

kteřá má dvě reálné charakteristiky, jedna popisuje pohyb ve směru toku času rychlostí a , zatímco druhá pohyb stejnou rychlostí a , ale ve směru obráceném. Což toto není Rjúdžův princip rozštěpení času? Oslovení „Slečno jste jako druhý Rjúdžův zákon“ (implicitní slůvko krása nyní mohlo být vynecháno) pak bude slečnou, která si je dobře vědoma hlubokého sexuálního podtextu všech Rjúdžových zákonů, interpretováno jinak „Slečno, jste tak dokonale jednoduchá, že bychom mohli spolu souložit“. Slečna se možná našte a pomyslí si něco o úchylných starých pedofilech. Anebo ne, a kývne. Jak jednoduché, milý watsoně.

Malá aktuální odbočka. Dnes (4.10.2019) jsem si v metru přisedl ke zvláštní, krásné a silně nalíčené ženě. Zvláštní permanentní úsměv. Stále otevřené oči, bez mrkání. Na chvíli se naše pohledy střetly a ona neomdlela. Zvláštně tvarovaný malíček, připomínající soustavu robotích táhel. Svou identitu prozradila, když si vyhrnula rukáv a podívala se na podivný přístroj obepínající její zápěstí. Nebyly to hodinky. Na displeji se jen v pomalém rytmu vzdouvaly barevné vlny. Pochopil jsem. Byla to mimozemšťanka a zmizela. Předě mnou ale technickou ulicí kráčí jiná žena. Jen zadní pohled. Zadek v džínách houpavě se vlnící jako Lissajousův obrazec. Vyšší škola prdelkového baletu. Nádhera. Trénovala si to před dvojicí zrcadel? Kdo ji to slastné vlnění naučil? Být o čtyřicet let mladší byl bych jejím učitelem rád. A zdarma. Šla strašně rychle, nebyla šance se zeptat na její interpretaci Rjúdžova zákona. Kacířská myšlenka: neexistují i krásnější věci než je hyperbolická rovnice?

K dokonale jednoduchému obrazu nelze přidat ani jediný tah štetcem navíc, ale ani se nesmí odebrat nic, co by narušilo funkčnost a ideu obrazu. Pionýr Jawa 555 stále ještě není dokonale jednoduchý, protože lze klidně odebrat tachometr a jednu pružinu kyvné vidlice, aniž by byla ovlivněna funkčnost motocyklu. Jednoduše dokonalý je tedy předchozí model 550, kde již nelze odebrat vůbec nic. Odebéřete-li např. sekundární řetěz Pionýr vůbec nepojede, a odstraněním mokré spojky se ho ani nepodaří nastartovat.

Poněkud diskutabilní je *Axiom počátku*: ke kulminaci krásna, tj. k dosažení bodu dokonalé jednoduchosti dochází v okamžiku zrodu, možná v průsečíku charakteristik, možná v okamžiku velkého zuikakovského třesku. Jenže: Co je to zrod? Jak interpretovat průsečík charakteristik? K jakému vesmíru se vztahuje

Zuikakovský třesk? A kolik je těch paralelních vesmírů? Znovu musím citovat Andreje, guru naší AGROPOLIS: jsou to všechno jen falešné hejty a nesmysly. Intuitivně snad můžeme axiom počátku chápat jako tvrzení, že dokonalá jednoduchost je vždy jen na začátku a pak už dochází pouze k degeneraci. Správnější by asi bylo hovořit o axiomu počátku degenerace každého z nekonečně mnoha velkých třesků paralelních vesmírů. Několik příkladů: Dokonale jednoduchá Jawa Pionýr 550 z roku 1954 geniálního inženýra Jozífa (vlevo) degradovala po dvacetiletém intenzivním vývoji na stále hnusnější a kýčovitější typy 20 (vpravo), 21 , až 23 Mustang

Axiom počátku degenerace se ale netýká jen strojů. G.I.Taylor přivedl na svět geniální koncept axiální disperze již v roce 1952. Na jeho *dokonale jednoduchou* teorii (upřímně řečeno zas tak moc jednoduchá nebyla) se přisály tisíce parazitů, kteří Taylorovu průzračně čistou ideu a teorii jen zatemňovali a komplikovali tak dlouho, až jí sami přestali rozumět. S lítostí musím konstatovat, že do této smečky hyen patřil i jistý R.Z.

Výmluvným příkladem postupující degenerace je rovněž zrození venuše (Botticelli 1415). Původně dokonale jednoduchý a běloskvoucí tvor byl během staletí vylepšován máčením v kanálových tekutinách No.5, zdoben válečnými barvami indiánů, potírán feromony, nafukován silikonovou pěnou a sycen stále se zvyšující koncentrací enzymu Q10, což se nezbytně projevilo snižováním IQ. Drastické snížení IQ je přitom paradoxně považováno za žádoucí *dokonalé zjednodušení*, i když jsou funkční schopnosti těchto modelů značně omezeny a k pouhému translačnímu pohybu potřebují vodící psy čau-čau nebo dobře vycvičené manžele (či milence).

Rjúdžovy paradoxy. Nemá valný smysl je zakrývat. Prostě jsou. Deník, který je antithézí sama sebe, text, vysvětlující Rjúdžovy zákony tím, že je popírá, princip dokonalé jednoduchosti popisuje jeho protikladem, bobtnajícím chrchlem nabubřelých, bezvýznamných a tudíž nepochopitelných slov. A to je

dialektika. Alepoň na chvíli se stávám Václavem Moravcem, který rozhrnuje digitální oponu v nedělních OVM (Otázkách Václava Moravce), otevírá nový svět, svět dialektiky a mé vyděšené ego se před ním třepotá jako svatojiřská vlajka na stěžni potápějícího se křižníku Varjag. Jsem náhle i E. Moravcem, který za řečnickým pultem pražského Kuratoria pro výchovu dětí a mládeže posílá hlasem Marty Kubišové mým dětem vzkaz „Hey děti, už se mne nemusíte bát, nejsem upír, jsem *materialistický dialektik*“. Jen nevím, co je horší.

Touha po poznání žen. Už nevím, kdy jsem si začínal uvědomovat, že žena není stroj. Asi už tehdy, když jsem zjistil, že okukování zadečků či plicních vyboulenin spolužaček mi způsobuje erekci, což se mi při pohledu na ojniční ložisko nikdy nestalo. Později jsem pochopil mnohem důležitější rozdíl: já sice mohu zkoumat víceméně libovolný stroj, ale nemohu zkoumat ženu, pokud to sama nechce. A poznat to, jestli opravdu nechce, vyžaduje hluboké zkoumání. Což je tautologie. V principu neřešitelný problém popisu chování entit, které jsou schopny se pohybovat v několika paralelních vesmírech a zdánlivě náhodně mezi nimi přeskakovat, k čemuž jsou již jako malé holčičky trénovány hrami typu nebepeklo-ráj. Schopnost alespoň intuitivně odhadnout směr příštího úskoku je vyhrazena jen hrstce talentovaných senzibilů a k nim já rozhodně nepatřím. Elementární technika zkoumání by ale mohla být podobná jako u strojů: Nejprve je třeba odstranit ochranné kryty košilek, podprsenek, kalhotek, podvazkových pásů či jiných detonačních nástrah a pak jen sledovat reakce na doteky (např. intenzitu slintání nebo skřípění zubů). Nejvýznamnější rozdíl proti strojům však v mém případě spočíval v nedostatku žen, které by byly ochotné se tomuto průzkumu podrobit. A množina žen, které by třeba samy chtěly ukojit své poznávací pudy na mně, byla prakticky nulová.

Markantní to bylo již při rozdělování vánočních dáreků. Jednou jsem dostal pod stromečkem mladého muže K., jehož úkolem bylo předvést fungování hydroglizéru poháněného závodním detonačním motorkem 2.5ccm maďarské provenience. Do paměti se mi to vrylo proto, že vrtule, točící 20000 ot./min, usekla prst pana K., který se pokoušel hydroglizér, splašeně létající po koberci obývacího pokoje, zastavit. Jeho kvílení pak přehlušilo i řev spalovacího motorku! Naštěstí pan K. po chvíli omdlel, motorek se po vyčerpání paliva zastavil a rozhostilo se sváteční ticho vánoc prosycené vůní éteru, ricinového

oleje, spalin a zasychající krve. Byly to mé nejkrásnější vánoce a usnul jsem i bez plynové masky.

Nikdy, ani jednou, jsem ale pod stromeček nedostal ženu, dokonce ani prostitutku (v Náchodě tenkrát možná prostitutky nebyly, kurvy ale určitě ano). Už tenkrát mne to mělo varovat, stejně jako úporná snaha matky izolovat mne od ženského světa. Když jsem měl chodit do tanečních, naskytla se ale jistá šance. Eva G., dcera bývalého továrníka, výrobce mýdel, bydlela se svými rodiči ve vyhnanství nedaleko obce Rzi, která ale byla strašně daleko od civilizace (tj. od Náchoda). A tak naši otcové naplánovali, že budeme chodit do tanečních spolu, a Evinka se před přesunem do hotelu Beránek u nás přestrojí z transportního overalu do rajcovního kroje (tajně jsem doufal, že by k této transformaci mohlo docházet v mém pokoji a že bych jí třeba mohl pomáhat s některými mechanickými prvky jako jsou zipy, háčky, patentky, knoflíčky). I kdyby to nešlo, těšil jsem se aspoň na to, jak se my dva tlapku v tlapce přemísťujeme spolu do tanečního sálu. A tančíme, dýchám její dívčí vůni a mohu se dotýkat. Smůla. Zasáhla má matka a nějakou intervencí dosáhla toho, že chudinku evičku zapsali na nějaký jiný den v týdnu. „Ale rudánku, udělala jsem to kvůli tobě“, omlouvala se matka, „s evou by ses nudil, je tak fádní“ (nevzpomínám si, možná použila i slov „hloupá koza“). Má matka byla inteligentní a skvělá herečka. Oba jsme věděli, že důvod je úplně jiný. Že je zde tajemství, o kterém se nesmí mluvit a že ona ví a že já také vím a že se oba milujeme. Že mne miluje, i když se mě musí štítit. A já miluju a současně nenávidím ji, protože mne právě zachránila.

Nevím, kdy jsem měl poprvé ten blbý nápad podívat se na sebe do zrcadla. *Kdo to je? Růda? Co je to? Ohavná zrůda. Obludný patvar nosu, napuchlá housenka, ještě se hýbá!*, odporná jako sliz. Všechno se hroutí, utíkám, rychle se ukrýt v temnotě boxu, ach bože, mami, co jen se mi to stalo... Cyrano z Bergeracu stane se novou biblí, Roxany vymřely a žádná naděje, svět žen je odstřižen, vteřinou okamžiku. Nu což, tak tedy šaškem jsem, s bambulí místo nosu. Všichni se odvrací, jen ty se mami díváš, oči máš plné slz a viny prosebníka.

Nevím, zda má matka měla pocit viny, a proč asi (?), jenom mne chtěla ochránit před hanbou ponížení při pouhém pohledu zvracející dívky. Snad třeba vězení? Zlá mužská karanténa, jen matkám povoleno. Blbče, idiote, nemůžeš chvíli mluvit normálně? Faktem je, že matka až nepochopitelně tolerovala mé mladistvě teroristické sklony, spočívající v konstrukci lanovek nad hradební

ulicí, určených ke svrhávání zápalných bomb a dýmovic na nic netušící spořádané občany města Náchoda. Tolerovala i konstrukci raket přelétávajících celé bloky domů a vyvolávajících paniku na náchodském korzu (víš vůbec Wernere von Braune, jak skvělé rakety se dají vyrobit i z celuloidového pravítka zabaleného do staniolu?). Nevadilo jí ani střelení projektilů a šípů do oken sousedů, a když si přišla stěžovat dáma s malou holčičkou, v jejímž oku vězel šíp, má matka ho s grácií princezny pampelišky (její oblíbená role) vytrhla. Do vězení jsem se ale přesto nedostal pravděpodobně díky tomu, že polovina mužských obyvatel Náchoda ($20000/4=5000$) mou matku tajně milovala.

I když jsem se tedy do vězení nedostal (a možná právě proto), problémy zůstávaly. Miloval jsem totiž nejkrásnější ženu celého světa (dokonce snad i náchoda⁸) Janu J., i když jsem velice dobře věděl, že se jí nesmím ani dotknout (natož třeba políbit), aby se mi nerozplynula. Setkávali jsme se proto nejraději v přítmí kina, a když přišla ke mně domů, usadil jsem ji do křesla a obrácen zády k ní přednášel teorii relativity nebo základy filozofie patnáctiletého pubertáka. Bylo to krásné, ale jen do okamžiku, kdy přijala mé pozvání na cestu motocyklem Jawa 559 (tzv. panelka) do naší chaty v osadě husí krky. Ale co s nosem? Nenapadlo mne nic jiného než provést malou kosmetickou úpravu ve formě ruličky lepicí pásky zužující hnusně rozchlípené nozdry mého nosu. Byl krásný letní den, a celý svět se smál, a smála se i Jana když jsem ji přivítal v otevřených dveřích. „Ahoj rúdo, prosím tě, co to máš v nose?“ Dnes, byv seznámen s Rjúdžovými zákony, bych možná reagoval replikou „Víš Jani, když jsem si představil jak krásně menstruuješ, spustila se mi z nosu krev“, ale tenkrát jsem se prostě jen styděl. I když to nakonec byl stejně docela prima den. Den krásné bohyně.

Problém zcela jiného druhu byly hormony. Čas věnovaný onanii neúprosně ukrajoval čas nezbytný pro spánek a studium. Touha po sexu byla zničující. Mozek budoucího inženýra ale našel řešení. Vyhledej tu nejošklivější a nejblbější ženu s nejmenší hodnotou akcií na sexuálním trhu, kde mé tělesné anomálie budou vyváženy nízkou hodnotou jejího IQ a její škaredostí. Vytvoří se tak dva nekonkurenční paralelní vesmíry, vesmír sexu a vesmír bohyň. Bezkonfliktní koexistenci těchto dvou zcela odlišných světů jsem tenkrát považoval za férovou. Nevěra nebyla možná. Dnes bych si asi dal inzerát

⁸ Janu J. jsem neviděl již víc než padesát let. Je ale určitě stále krásná, žádoucí a za velkou satisfakci bych považoval to, kdyby své milce zasvěcovala nejen do tajů lásky, ale třeba i teorie relativity.

„Hledám ošklivou a blbou dívku za účelem nezávazného sexu“. Tenkrát snad inzeráty ještě ani nebyly, a vhodnou adeptku jsem našel víceméně jen náhodou. Parametry inzerátu však splňovala, a navíc vlastnila docela moderní ČZ 175, i když měla jen jeden výfuk. To má Jawa 250 měla dva. Vzhledem k tomu, že jsem u příští otrokyně mých zvrhlých sexuálních choutek nepředpokládal znalost zákonů termodynamických, ba ani Rjúdžových, oslovil jsem ji přímo „Slečno, nechtěla byste se mnou chodit?“ Asi po třech hodinách souhlasila. Souhlasila i s vášnivým líbáním, ale pak se to nějak zadrhlo: stále si vybavuji, jak jsem tiskl ke zdi její vášnivě se vlnící tílko, rozeplnul knoflíček... a najednou „štronzo“, nechci to, bojím se, zadrhl se i zip, a facka!!! Teprve po zhruba padesátéosmé schůzce jsem dosáhl, na základě slibu, že ji odnesu v náručí domů, alespoň rozeplnutí podprsenky a během následující čtyřkilometrové cesty se přesvědčil o tom, že Marie určitě není lehká dívka. Proč potom ten pocit těžké viny? M., dělnice u MEZků, prostě nebyla partie pro nafoukaného pseudointelektuála, já se za ni styděl a nepustil do bubliny. A navíc jsem se styděl sám za sebe. Cynik, uvažující o míře svého cynizmu. Není to cynické? Nemám se rád. Po mnoha letech, když jsem ji v Náchodě zahlédl, jak tlačí kočárek, jsem si uvědomil, že není ani blbá. A byla vlastně docela milá. Ale nedala mi.

Chmelová brigáda Hřivice. *Rok pubertální poezie*. I když se štítí mne, přec miluju to dívčí plémě dál. Ve brázdě vedlejší dívenka sličná šišulky chmelu loví. Pohlédne na mne a úsměv rozkvétá „Máte tak krásné vlasy“ něžnými slovy řekne, a já jen blbě civím. Vlasy, necudný oděv, jenž zrudnost nosu skrývá. Přesto ji miluju. Zápis v žákovské knížce: „Prosím, aby Ruda nemluvil vázaně – básnický talent rozhodně nemá“. Ostatně příštího dne již sličná slečna pracovala na úplně jiném poli a po večerech pravděpodobně hladila úplně jiné vlasy nebo své vlastní chloupky ☺.

Rok poezie končil maturitou. Fyzika. Poezie vrnících elektronek a harmonických kmitů, to věru nebyl problém. Ne tak tomu ale bylo u českého jazyka. Ve snaze obelstít pochybovačnou porotu jsem se jal deklamovat báseň Miroslava Floriána: „Na louku se snášely kopretiny, podobné tanečku dětí, anebo helikoptérám...aa, a dál to neumím...“. Ticho. Profesorka Vítová pozvedla oči, pohlédla na můj zduřelý nos, a s melancholicky shovívavým úsměvem pronesla „Tak rudolfe, to by nám asi stačilo...“. Ach bože, jak jsem se styděl. Proč byli všichni na mně tak hodní, nechci, abyste mě litovali kvůli blbě tělesné vadě. Až

mnohem později jsem se dozvěděl, že M. Florian byl vlastně jen prorežimní hajzl. Ale ty verše „...kopretiny, podobné tanečku dětí...“ přece musely znít uším citlivých pedofilů tak sladce. A já sám bych Florianovi odpustil i to, že slyší tikot časované atomové bomby v alžírské vesnici. Spíš lituji toho, že jsem se na to dřív nestačil zeptat tchyně Věry, která byla v alžírsku guvernankou.

Čas Náchoda je maturitou uzavřen. Začíná druhé dějství, Praha. Hrozně se rozrostla, už to není jen upocená šatna spartakiádního stadionu a omšelá budova národního divadla. Je zde i Semafor, divadlo Maringotka (a nová bohyně, Jana Š., která mne provede bludištěm snů a nástrah) a dívekproστά inženýrská škola (celibát zaručen). Ztráty: Na sto mil daleko je Jana J., zbývají dopisy, píšu je každý den, den ze dne zoufalejší, proč nenapiše mi „Rudolfe chci si tě vzít, být s tebou celý život“, slíbil bych cokoliv. Nálezy: Noví spolužáci, snad někdy později možná i přátelé. Jsme na pokoji tři: Karel, Josef, já a ještě štěnice. Což je rovnice $3=1+1+1+\text{Š}$. Při pohledu na stěnu pokoje pokrytou štěnicemi (a ne těch s mikrofony, bestiiemi, jež potmě v noci koušou) však vidím, že $\text{Š} > 0$. A to je rozpor. Rovnice neplatí, je třeba ji nahradit dynamikou populační balance štěnic, stochastickou rovnicí soupeření růstu a zabíjení, svárem tvé krásy a mojí ošklivosti. Posloucháš dobře, Jani? Je však i jiná cesta: popřeme realitu, Š bude nula, totální genocidou těch méněcenných tvorů. Stačí je rozmáčknot, vznikne jen fraktálová skvrna a mozaika těch skvrn je nová estetika, štěničí pop-art, Jani, neusínej, chci být tvou inspirací, tak jako pro Warhola.

Dvacet let později. Zuzanin Basel, 198?. Sedím na lavičce uprostřed Marktplatzu a bloumám v myšlenkách (popravdě, pospávám). Kolem mne krouží pár, dívka a mladý muž. Zkoumavé pohledy, po chvílce váhání muž přistoupí „Entschuldigung, bist du nicht Andy Warhol?“ sorry I do not understand, who? „*the artist*. Kann ich um Ihre Unterschrift bitten?“ a podstrkuje mi pero a jakousi knížku „nur Ihre Unterschrift, *signature*. Bitte“. Jsem zcela zmatený, k čemu se upsat mám, STB⁹? Raději napíšu Rjúdžo Zuikaku japonskou kaligrafií. Teď zmatení jsou oni, lehká úklona „Herzlichen Dank“ Oh mein gott ten Warhol je fakt hustej excentrik. Legrační na tom je to, že jsem tenkrát neměl nejmenší tušení kdo je Andy Warhol, stejně jako jsem nechápal, proč jsem studenty přezdíván Andy.

⁹ Každý, kdo se třeba jen krátce ocitl za železnou oponou, se té paranoie sledování Státní Bezpečností asi nemohl zbavit

První rok vejšky, 1964. Koleje Podolí, blok F, páté patro. Jedenáct v noci.

Klepání „Mohla bych mluvit s...“. Za dveřmi přízrak. Přízrak smyslné bohyně hypnotizující mne očima vztyčených bradavek prosvítajících bílou noční košilkou. Bože, milosrdný bože, ona pod tou košilkou vůbec nic nemá!... „Rudolfe, vy jste nejchytřejší kluk v kruhu a já mám velký problém, prosím, pomozte...“. Už si nevzpomínám, o jaký problém šlo (něco souvisejícího s kosínovou větou?), ale já se zachoval standardně, tj. jako idiot, a začal přiškrceným hláskem vydávat pípavé zvuky „... pí, víte B. to musíte násobit rudolfovým číslem...“. A ona ke mně obrátila své krásné hlavové oči „víte rudolfe, já vám vůbec nerozumím, jsem totiž úplně blbá...“ a odplula, zanechávajíc po sobě jen slabou vůni snu a mou erekci. Vůbec nebyla blbá, byla to jen recesistická provokatérka s poněkud zvráceným smyslem pro humor. Tu noc už jsem nespal. Nekonečný filmový pás alternativ monologů, proč jen jsem neřekl, jak vy jste Blanko krásná, dejte mi ruku Blanko, do dlaně napíšu tisíce řešení všech rovnic zázraků, Cyrano zapomenut, teď Romeo se klaní bohyni noci a snad i svítání, skřivanů za rozbřesku, nesmíte odejít...

Druhého dne jsem se ve škole pohledu jejích čtyř očí raději vyhýbal. Ostatně pokud vím, tak B. strojní fakultu záhy opustila a dala přednost škole baletní. Učinila asi dobře, ale tolik srandy jako s debilními strojnými inženýry si už pravděpodobně neužije.

Nejsem vypravěč příběhů ani skladatel mozaiky střípků (a je jich čím dál míň). Nevím jak dál. Snad místo epiky událostí je lepší poezie, těsnopis emocí a citů. Závidím talentům, kteří to umí, já tedy ne. Psal jsem jen písničky, hybridy slov a melodie. Když odstraním slova, zůstane flašinet, když melodii tak vlastně také:

Jedu zas metrem ranním, a migréna mi v hlavě bliká, pohled sklížený spaním, mátožně dívek se dotýká. Jen natržená slova, v prostoru prázdném chaoticky víří, množinu míry nula, pak vytvoří... Hej hochu, slyším hlas a leknutím se cuknu, když idol dívčích krás, mne osloví. Jsem náhle probuzen, zřím ňadra v kůži hadí, a vlasy jako len, mne po ramenou hladí, jsem princezna hadí... Mé jméno Naja Naja je výzva do tance, musíš jen se mnou jít, jinak jsi bez šance... Je sedm nula pět, dilemno ve mně hárá, brigáda čeká tě, však dobrodružství láká. Pak hypnotizován očima zpoza brýlí, jsem z vozu vytažen, a opouštěj mne síly.... Jazyk se prokmitne a ústa přisají a zuby vášnivě mou kůži drásají, až v křeči

mráкотné mé smysly roztají, áa, áa.... Hej hochu slyším hlas, a leknutím se cuknu, jsi u mne doma zas, to Lenin hovoří. Zápis pak v knize zní, rubrika pozdní příchod: hadí kousnutí kobrou královskou, nikdo mi nevěří, áa, áa.... nikdo mi nevěří, nevěří, nevěří

Informační obsah této písničky lze shrnout takto: V Praze je metro, jehož konečná se jmenovala Leninova (dnes Dejvická), míval jsem migrény, toužil po princeznách a bál se jedovatých hadů (Naja Naja ovšem není kobra královská, nýbrž kobra indická, ale to mi bylo fuk). A existoval zvláštní fenomén BSP (brigády socialistické práce)

Naše brigáda, znalců počítače úžasných, dívek lepých, křivek půvabných, no paráda, ta brigáda... Rudá brigáda, benzín ideí ji žene vpřed, hnisajících pochybností vřed, ji nezlomí, Tak vlevo hled'. Rudá zástava, jako netopýr se třepetá, moje ego před ní pokleká, protože ví, že je to hra, která kariéru zaručí, když spočineš v teplé náruči, brigády, která tě naučí, co můžeš chtít, o čem smíš snít, jaký máš být.

BSP bylo ochrannou známkou souručenství vyděděnců socialistické společnosti, kteří podlehli svodům buržoazní pavědy (kybernetiky) a počítačů, komunity uctívačů velkého mága Jana Sokola, který nás zasvěcoval do světa operačních systémů, virtuálních pamětí, paralelních procesů a partitions. Ovšem bez partajních knížek, což bylo ale výhodou, byli jsme totiž svobodní¹⁰ i v době normalizace.

Komouši, s maskou progresivní, vyzkouší, tak jako vždycky, demokraticky, zas nové triky, ó vřelé díky...

Ó s jakou zlomyslnou rozkoší jsem to mohl hrát face to face na večírku BSP partajnímu šéfovi soudruhu docentu F.Jiráskovi. Nelíbí? Tak třeba rudou zástavu? Nemusel jsem se bát, protože soudruh docent měl o programování jen velice mlhavé představy a potřeboval o tom napsat skripta. Byl jsem vlastně škodolibý hajzl. On ale větší, komunistický hajzl par excellence. Proč ale, spojení hajzlovstvím, jsme se tak neměli rádi? Příznačné je snad i to, že po listopadové revoluci 1989 se soudruh Jirásek stal rektorem Bankovního institutu, první soukromé vysoké školy v České republice – bratia Slováci mu naštěstí akreditaci na slovensku zamítli.

¹⁰ Téze, že svoboda je poznaná nutnost mi zase nepřipadá tak blbá

Vyjel jsem si na chalupu, na dovolenou, k damborákům, jamborákům, bude prima show. S psíkem Tíkem trpaslíkem, má všechna nej nej nej. Ale jednu nevýhodu, ale jednu nevýhodu: není totiž vůbec angažovanej, ... Tím pádem mám před sebou úkol krajně nelehkej, probuditi ve psí rase ducha englsa a marxe. Poznat z který strany chleba, je namazanej. Výsledek mého cvičení je zatraceně hubený, třídní kostí třídění je psíkem nepochopený. Na stranickém výboru musel být utracen, Příští rok až pojedu zas na dovolenou, místo Tíka, nebožtíka, vezmu já si kočku zuzku (alternativně hanku), k sexu stvořenou,...

To je jen sentimentální vzpomínka z té doby radostí a krás, kdy stranické výbory už neexistovaly, a paní profesorka Damborská neměla pranic společného s televizním hlasatelem Jamborem doby minulé. Je to i připomenutí mých bohyň zuzanek (jen jedna však byla má, a krátce, pouhých 25 let, nestačil jsem ji ani poznat). Vzpomínka na trpasličího jezevčíka Tíka, který nezemřel rozhodnutím ÚV KSČ, ale věkem a na mladou Hanku zabitou rakovinou. Neměl jsem sílu je doprovodit, jen brečel jak kurva. Vybavuji si jejich oči, tak smutné a krásné, jenom ti dva měli sílu olíznout znetvořenou tvář pilota hořícího Spitfiru, pikujícího k hladině nekonečného moře budoucího času v kanálu La Manche.

Signály a první Rjúdžův zákon

Tato kapitola bude zlá. Krutá, nenávistná, sprostá. Ale to přece nejsem já, to on, Rjúdžo Zuikaku, vždyť já sám nedokážu ani uhodit ani pohládit. Rjúdžo je můj Advocatus Diaboli úmyslně používající vyhroceně násilná slova jako je akustický box, mlátit, bít, i když to ve své podstatě mají být jen jemné signály, potřebné pro správnou orientaci dětí v bludišti uliček bytí (s tvrdým y). Signály nezanechávající po sobě pachůt výčitek a duševních traumat. Bez takových signálů je každý pes nešťastný, ztracený, chybí mu vůdce smečky, kterého by mohl milovat. Jakékoliv tělesné tresty jsou ovšem v naší lidské společnosti tabu, nepřijatelné je i plácnutí prdýlky miniaturního jedince, a přitom za zcela normální je považováno zabití mouchy a nevratné rozmatlání její DNA. Jsem docela zvědav na to, jak bude vypadat společnost, kterou bude organizovat umělá inteligence a homo sapiens už nebude na vrcholku potravního řetězce, ale bude v roli mouchy. Kapitola o výchově je ale tak jako tak asi zbytečná. Stejně rozhodují geny.

Sex¹¹. Freud. Traumata, způsobená potlačováním sexuálních tužeb. A *sexuální xenofobie*, strach z trochu jinak vypadajících mravenců odlišujících se sekundárními pohlavními znaky. Ač nerad musím se Václava Klause jr. zastat v tom, že rozlišuje pouze chlapečky a holčičky a nesnaží se klasifikovat mravence do padesáti různě sexuálně orientovaných kategorií (navíc časově proměnných). Připouštím, že tento pohled, ovlivněný mou křesťanskou vírou a Škvoreckým, je asi příliš konzervativní. A nevím, co s tím může dělat rodina (pokud vůbec tato entita existuje). Pro omezení sexuální xenofobie by se ale mohla uplatnit škola. Třída s vyrovnaným počtem chlapečků a holčiček (ideálně 10+10) šachovnicově rozsazených do školních lavic. Každý chlapeček bude v metanové konfiguraci C-H₄ atakován vůní čtyř vlhnocících kundiček a každá holčička H-C₄ bude ve slastných mátohách vnímat vibrace čtyř probouzejících se penisků¹². Po skončení denní výuky proběhne generování dvojic, jejichž úkolem bude opustit školní budovu tlapku v tlapce a to až do jasně definovaného cílového bodu, což by mohla být např. nejbližší cukrárna nebo opiové doupě.

¹¹ 8.10.2019 jsem četl recenzi knížky „Co to tam mám?“ pro 4 leté děti. Jak mají masturbovat, jak si už v tomto věku vyvolat orgasmus. Ve školce se budou učit navlékat kondom. Jsem zase druhý jako Jára Zimmermann.

¹² Z chemie je známo, že metanová struktura CH₄ je stabilní, přirozená a můžeme ji chápat jako základ tetragamické rodiny. Konfigurace HC₄ stabilní není a odpovídá spíše swinger party nebo nevěstinci.

Důležitým prvkem výchovy by byla technika vytváření těchto dvojic dle hodnocení třídní učitelky. „Dnes byla nejhodnější Alenka. Tak Alenko, můžeš si na doprovod vybrat kohokoliv z našich deseti chlapečků“. Alenka si vybere např. Petříčka. „A kdo byl dnes nejhodnější chlapeček? Nu ano, František. Tak Františku máme tady ještě 9 nezadaných holčiček, kterou chceš tlapkovat?“ atd atd ... až zůstane jen poslední pár patrně nejzlobivějších a nejohybnějších dětí. Ale v tom je právě půvab selekce, motivace k tomu být co *nejhodnější*. Protože koho by lákala představa, že se po korzu prochází ruku v ruce s hnusnou, páchnoucí a skřehotající zrudou? Výhodou tlapkování by bylo i zvýšení bezpečnosti chovanců, zvláště pokud by byla tlapkovací trasa monitorována dostatkem kamer, na nichž by dozorová zástupkyně ředitelky mohla hodnotit úroveň tlapkovacích aktivit a případně zamezit výstřelkům (i když ve věkovém rozmezí do deseti let je veřejné souložení dětských párů nepravděpodobné). Slabým místem tlapkování je ovšem selekce párů závislá na subjektivním hodnocení míry hodnosti učitelem (-telkou) a s tím souvisejícím korupčním pokušením. Tento nedostatek lze odstranit zavedením znalostních testů, např. otázek typu „Jak daleko od Moskvy musel letět hlavní inženýr Vasilije Nikolajeviče Ažajeva aby mohl nahlásit splnění úkolu stavby ropovodu a zastřelení japonského špiona?“ A chlapeček či holčička s nejpřesnějším odhadem vzdálenosti ve věrstách získá právo první volby. Podobnou techniku lze u vyšších ročníků (9+) uplatnit například v erotických hrách na fanty „Tak ty Milenko na tabletu uvádíš, že $2+2=5$, což je špatně a máš už jen kalhotky. Tak si je rychle svlékni a cupky dupky do přírodovědného kabinetu, kde si s tebou bude hrát pan profesor Oškivka.“ Ta (ten), která zůstává v kruhu dětí poslední, je patrně nejchytřejší a bude odeslána přímo do ředitelny kde se jí (jemu) dostane zasvěcení na té nejvyšší možné úrovni.

Jsem si sám vědom toho, že nový koncept sexuální výchovy se setká s nepochopením poslanců při schvalování paragrafového znění, které bude třeba bránit před útoky politických korektníků a prudérních konzervativců:

Vážený pane předsedo, vážené kolegyně a kolegové. Vytýkáte mi, že koncept tlapkování a navazující koncept sexuálních asistentek rekrutujících se z nezaměstnaných prostitutek, či vyvinutějších členů učitelského sboru je morálně špatný, dehonestující a svazující. Opak je pravdou. Jen tak je možné se vyvléknout a osvobodit z bludiště Freudovských sexuálních traumat a stresů. Vážená paní němcová, jménem

předsedajícího si dovolím polemizovat s vaší námitkou, že koncept tlakování není originální, ale je pouhou kopií vize, kterou předstířel Aldous Huxley v románu Brave new world. Tím pohřbíváte s vaničkou i dítě a demonstrujete to, že svou intelektuální kapacitou Huxleyho dělt nejste schopna hloubku jeho myšlenek vůbec pochopit. Obracím se prostřednictvím pana předsedajícího i na vás pane ministře Plago. Argumentujete tím, že nová koncepce se neblaze projeví sexuálním vyčerpáním pedagogů a vysoké tarify sexuálních asistentek vyčerpají rozpočet ministerstva školství. Dovoňte, abych uvedl některá varovná fakta: věk prvorodiček ve vyspělých zemích (např. Peru, Mexiko, Rusko, Rumunsko, Thajsko) se běžně pohybuje v rozmezí pěti až sedmi let. Nejmladší matce v české republice je ale až 13 let a obávám se, že i čtrnáctiletých těhotných dívenek je u nás jen několik desítek, čímž se česká republika řadí celosvětově až na 135. místo. Tento sexuální deficit bude mít pane ministře, prostřednictvím pana předsedajícího, neblahý vliv nejen na deficit MŠMT, ale na demografický vývoj celé ČR. Proto vás pane ministře, jménem pana předsedajícího, zapřísahám, prosím, podepište, vždyť jde i o opožděný sexuální vývoj vašich vlastních dětí. Ceterum censeo fetutinas putrida systema esse delendam (ostatně soudím, že tento prohnitý zkořnatělý systém musí být zničen).

Autorita učitele a e-education¹³. Soupeření rodič-učitel je velký problém současného školství. Jsem skálopevně přesvědčen o tom, že dominance a autorita učitelů by měly být posíleny. Možným řešením je přesunutí trestů z rodinného klanu přímo do kompetencí učitele. A nemusí to být nutně jen formou trestů tělesných. Řekněme, že každá rodina by na každého potomka dostala jistou fixní měsíční částku na speciální konto, s nímž by rodiče mohli volně disponovat. Místo poznámek do žákovské knížky by učitel stisknutím příslušného tlačítka mobilu automaticky odečetl z onoho konta jistou zákonem danou částku (ve sněmovně by nepochybně probíhala kontroverzní diskuse mezi paní ministryní Maláčovou a Schillerovou o výši fixní dotace, velikosti srážek i úvěrového limitu, po jehož překročení by automaticky došlo k exekuci rodičů). I známkování a neomluvené absence by byly nahrazeny automatickou finanční transakcí s tímto žákovským kontem. Lze očekávat, že tyto změny vyvolají u rodičů, neustále sledujících snižování konta svých chovanců, jisté averze a že se budou dožadovat odvolání. To by jim umožněno být mělo, ale s podmínkou, že stěžující si rodiče úspěšně složí komisionální zkoušku MŠMT z učebního tématu, jehož

¹³ Máme e-learning, e-teaching, ale elektronizace výchovy je něco jiného

se stížnost týkala. A vzhledem k tomu, že sankce následující po neúspěšném složení této rodičovské zkoušky by mohly být devastující, bude dle mého soudu počet těchto odvolání mizivý.

Vážený pane předsedo, vážené kolegyně a kolegové. Dovoľuji si upozornit na to, že zrušení zákovských knížek by uvolnilo řadu míst soudních znalců nezbytných k ověřování jejich právoplatnosti. Tito znalci, rekrutující se většinou z právnické fakulty západočeské univerzity, by poté mohli být poměrně snadno rekvafikováni do rolí sexuálních asistentů (jsou to stejné kurvy).

Akustický box. Technicky vzato jde o akusticky dokonale odhlučňenou a zevnitř dobře vypolstrovanou skříň 50x50x200 cm. Tyto víceúčelové typizované boxy mohou (měly by) být umístěny v rohu každé místnosti doma i ve školních třídách.

Akustický box představuje poslední útočiště. Poskytne konečnou linii obrany dítěte v případě napadení ať již rodiči, rozběsněnou učitelkou, spolužáky či uniknuvší zelenou mambou.

Akustický box je ale i místem kontemplace. Výsledky posledních výzkumů totiž ukazují, že největším ohrožením zdravého duševního vývoje mladého jedince jsou přílišné aktivity, sport, tanec či nejrůznější zájmové kroužky, odsávající z vyvíjejícího se tvora veškerou životadárnou energii. Teprve po několikahodinovém pobytu v stísněném a temném prostoru boxu tělo pochopí, že veškeré pohybové aktivity jsou nemožné, že řev, skučení a sprosté nadávky stejně nikdo neslyší, a teprve tehdy se otevírá volný prostor bezcílne bloumající mysli (někteří dětští psychologové otevřeně hovoří o potřebě nudy pro správné usměrnění volného toku duševní energie). Já sám se domnívám, že k mnoha přelomovým objevům a vynálezům došlo právě důsledkem dlouhodobého pobytu v akustických boxech. I proto nechápu otálení naší vlády se zavedením sériové výroby těchto boxů, což je nezbytné pro intelektuální přerod naší knowledge based společnosti. A nevím, proč není podporován jejich další vývoj instalací elektrošoků nebo například reproduktorů, z nichž se line beethovenova devátá, jak popisuje sten kubrick v instruktážním filmu mechanický pomeranč. Nabízejí se i jiné tvarové varianty boxu např. zorbingová koule,

nebo vajíčko, fyziologicky odpovídající poloze embrya, které by bylo použitelné i pro výcvik porodních asistentek. Poznámka: při dnešní cestě metrem (23.9.2019), které bylo zcela zahlcené skřekem a pronikavým vřískáním jakéhosi miniaturního jedince, jsem si uvědomil, že by měly být k dispozici i malé transportní kufříkové akustické boxy.

Akustický box by mohl být i inspirativním předmětem nejrůznějších dětských introspektivních her, například „Poslední myšlenky ruského námořníka v torpédové trubici potopené ponorky Kursk“, nebo „Na co myslel William Kemmler při dlouhém čekání v elektrickém křesle“. Nebo „Zívající žid připoutaný k operačnímu stolu doktora mengeleho“.

Bít či nebít. Hamletovská otázka. Záleží na kontextu a na konfiguraci dospělých, kteří dítě obklopují.

Ve škole rozhodně **nebít**. Pro zvládnutí vzpurných jedinců by měly stačit akustické boxy, jejichž cíl není v tomto případě výchovný, ale pouze izolační, tak, aby nebyl narušen hladký chod výuky. K transportu do boxů se pravděpodobně použijí tasery, jen bude třeba rozšířit výzkum možné návykovosti jedince na taserové výboje.

Doma rozhodně **bít**. Jen dostatečně bolestivé bití, které následuje okamžitě po spáchání přestupku je jasným a srozumitelným signálem. Důležité je pouze to, **čím** a **kdo** bude to bití provádět. U psů je to podobné. Nikdy nemáme bít psa rukou, ale novinami nebo řetězem. Jeho nepřítelem pak nebudete vy, vy budete jen kapitánem ukazujícím správnou cestu, nepřítelem se stanou pouze ty noviny (nebo ten řetěz). V lidské domácnosti záleží na konfiguraci. Uvažujme jen trojčlenku muž, žena a holčička/chlapeček. Univerzálním řešením by zdánlivě bylo nebít, zvláště pokud by byl k dispozici akustický box. Což ale není vždy splněno a navíc někteří rodiče mají vůči používání akustického boxu jako nástroje trestání jisté předsudky. A domnívám se, že právem. Izolace v akustickém boxu vůbec nemusí být dítětem vnímána jako trest, ale dárek a výchovný účinek boxu může být zcela kontraproduktivní. Takže **box ne** a **bití ano!**

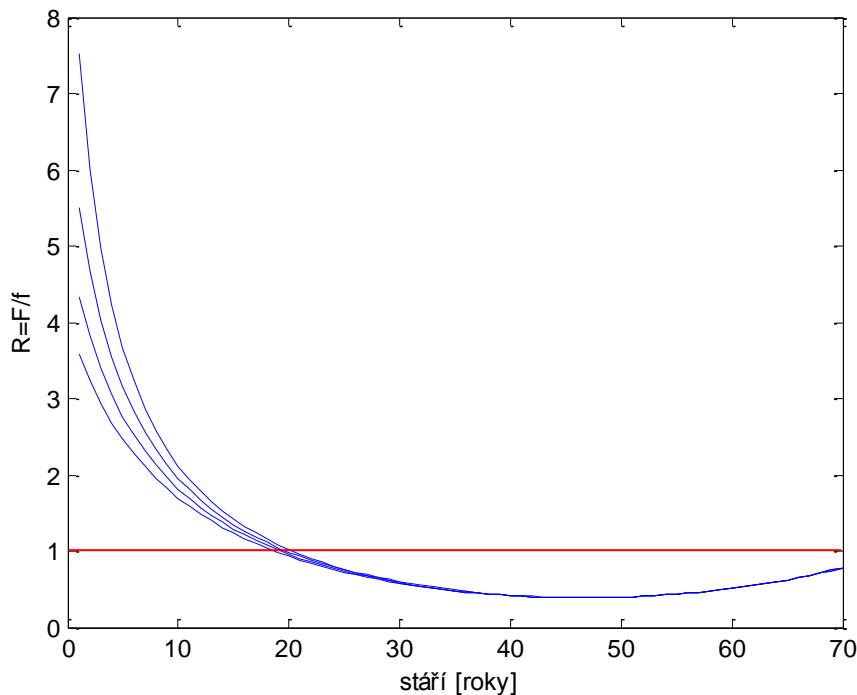
Chování soustavy žena+muž+dítě se snažil popsat Sigmund Freud a formuloval ho takto: pokud je dítětem chlapec, bude fixován na matku a s nerudným otcem bude soupeřit o matčinu lásku. Freud to nazývá

Oidipovým komplexem s odvoláním na Sofoklovu báji o králi Laiosovi (Otec), jeho manželce Iokastě (Matka) a jejich synovi Oidipovi (Chlapec). Chlapec miluje poněkud incestně Matku. Žárlivý Otec se mu mstí (bije ho) a vyhrožuje utržením dětského penisu. Stále ještě slabý Chlapec se může bránit jen plivanci, sprostými nadávkami a hrozením drobnou ručkou. Jejich spor sleduje Matka spíše jen zpovzdálí a s klidem, vycházejíc z toho, že lepší jsou dva milenci než jeden. Když po letech Chlapec zesílí a jeho ručka se promění v železnou pěst Muhamara Alího, Otce zabije. Tragédie pak končí standardním řeckým happyendem v němž si Iokasta nasraná faktem, že už jí zbývá jen jediný milenec, vydlobne obě oči. Symetrickým scénářem je konfigurace Otec+Matka+Holčička, kterou popisuje Karl Jung pod názvem Elektrín komplex. Je to úplně stejné jako Oidipův komplex (Dcera souloží s Otcem a našťvaná Matka dceru bije. Když ale po létech Dcera absolvuje střední elektrotechnickou školu, bude Matka zavražděna elektrickým proudem). Závěr a praktické poučení rodičům je jasný, i když často nerespektovaný: Otec musí bít Chlapce a Matka musí bít své Dcery. I když oba nakonec stejně dopadnou špatně.

Psychologové Freud a Jung došli k těmto závěrům intuitivně, jen na základě empirického pozorování. Oba komplexy (Oidipův i Elektrický) lze ale popsat i vědecky, jen na základě fyzikálních zákonů, týkajících se biomechaniky sil. Je třeba jen zavést základní veličiny F_O , F_M , f_C , f_H což jsou fackovací síly Otce, Matky, Chlapce a Holčičky ve standardním stavu (tzn. při teplotě 298 K, atmosférickém tlaku a bez rozběhu). Výchozím postulátem může být zákon stejného poměru fackovacích sil

$$\mathcal{R}(t) = \frac{F_O}{f_C} \cong \frac{F_M}{f_H}$$

Tento zákon, říkejme mu pracovně první Rjúdžův zákon, vyjadřuje nezávislost relativní síly úderu na pohlaví jedince. \mathcal{R} je tzv. Rjúdžova konstanta, která ale není konstantou, nýbrž funkcí času. Hodnotu $\mathcal{R}(t)$ je možné stanovit na základě poměrně komplikovaného víceparametrového modelu, popisujícího časový nárůst i atrofii svalové hmoty. Typický průběh Rjúdžovy funkce je znázorněn na následujícím obrázku:

Je zřejmé, že v prvním roce po narození je Rjúdžova funkce mnohem větší než 1 a matka by měla být při bití opatrná (i otec, jako nezávislý pozorovatel, by měl dbát toho, aby nedošlo k nevratnému poškození základních životních funkcí). Z průběhu křivky je dále patrné, že mlácení má smysl jen cca do 10ti let, neboť kolem 20ti let dosáhne Rjúdžovův faktor hodnoty 1 a síly matky/dcery se přibližně vyrovnají. Následující období, zhruba od 40 let, je pak pro matku (otce) nejrizikovější, Rjúdžovo číslo je výrazně menší než jedna a pravděpodobnost násilného úmrtí matky/otce je vysoká. Za povšimnutí snad stojí i mírný nárůst Rjúdžova faktoru až k asymptotické hodnotě jedna v terminální fázi konfliktu (70+). To je situace, kdy i dítě se stává stařečkem (stařenkou) a vzájemné mlácení soupeřících věchýtků (např. matky dcerou) se v odborné terminologii nazývá mlácením prázdné slámy.

Jakkoliv se na první pohled zdá, že konfigurace rodiny založené na konceptu trojčlenky O+M+H/C je výchovně náročná, ještě daleko horší je situace u homosexuálních párů. Zatímco ještě akceptovatelná konfigurace O+O+H (dcera souloží se dvěma otci) je možná dobrou přípravou profesionálních prostitutek, kombinace O+O+C nebo M+M+H obvykle skončí předčasným umlácením dítěte.

Čtyřčlenná konfigurace O+M+H+C, kde je perfektně vyváжено bití i souložení, je pravděpodobně ideál rodiny. Ale pozor! O+M+H+H asi skončí

umláčením matky, pokud ta ovšem ještě během prvního roku, kdy $R > 2$, nepoužije techniku dušení v plastovém pytlíku.

Přenesme se nyní do blízké budoucnosti, kde ani v malé, izolované heterogenní rodině typu O+M+nH+mC vůbec nebude nutné (a dokonce ani žádoucí!) aby Otec nebo Matka své děti bili. Je to jako u psů: místo novin nebo řetězu se použije ROBOT. Asi by bylo nejjednodušší upravit robotický vysavač, jenže toto řešení by bylo použitelné jen pro zcela malá dítká (-4). Představa, že tento málo výkonný robotek se pokouší mlátit například patnáctiletou slečnu je spíše úsměvná a jediný trestací efekt by asi mohl spočívat toliko ve zlomeném nabarveném nehtu palce pravé nohy, která nebohého robotka surově nakopla. Spíš než technologický problém je ale zavedení mlátících robotů problém legislativní a morální. Jak budou vypadat směrnice EU a homologační předpisy? Podaří se naši eurokomisaře Jourové prosadit výjimky ze zákonů robotiky Isaaca Asimova?

Legislativní komplikace lze obejít použitím lidských mlátiček, tj. členů domácnosti s výjimkou Otce a Matky, například babičky. Znam to z vlastní zkušenosti, výkon trestu byl v mé rodině svěřen babičce, dovedně používající březové metličky popřípadě kuchyňské náčiní. Babičky jsou koneckonců lepší než roboti, protože lépe odpovídají pohádkovému narativu obávaných čarodějnic.

Signální semaforey nálady. Někdy je těžké poznat, jestli je právě teď vhodný čas na to požádat šéfa o zvýšení platu, požádat tchýni o ruku se slibem, že se s její dcerou rozvedu, nebo nabídnout své dceři společnou účast na swingerparty. Nebo jak dát míjející ženě jasný signál, že právě teď a právě tady cítím nutkavou touhu se s ní pomilovat.

Ideální řešení je schopnost telepatie, vloudit se do cizích mozků. Pasivní radiolokátory Tamara a Vera z tajného výzkumu pardubické ERA již ukázaly cestu: stačí mít dosti citlivé detektory mozkových vln a hluboké neuronové sítě (deep ANN) zhmotňující jejich signály do mentálních obrazů myšlenek a citů tam někde v hloubi lebky. Trochu mne to i děsí. Víím, že už za pár let, když si přisednu k osamělé ženě, tak místo náznaků, letmých pohledů, zdánlivě neutrálních slov a lehkého flirtu, začne jen drasticky agresivní prohrabování mozků. Obrana nebude snadná, snad místo antikoncepčních

budou antiradiační pilulky, hlavové pásy cudnosti na QR kód majitele, elegantní antiradiační kloboučky.

Aktivní systémy podprahových manipulací zná televize a reklama již dlouho: 24 políček filmového pásu je určeno kognitivním partiím mozku, dvacátépaté políčko je pro amygdalu a hipokampus (nebo jak se ty zóny emocí, touhy a citů jmenují). Projektor filmu by mohly být brýle, polarizované sklo, tekuté krystaly řízené počítačem, projektor, emitující obrazy na rezonančních frekvencích vibračních kmitů slečna mozku „Máte tak krásné oči, neodvracejte je, chci se jen dívat“. A proniknout do zóny podvědomí (nejenom do kalhotek, to snad až později). Slečna se dívá a vůbec nechápe, proč z ničeho nic vlhne (pozor na pány v brýlích!)

Bude to jiná doba.

Primitivní semaforey nálady a tužeb lze ale sestrojít snadno a rychle už nyní. V CČM jsem za 50Kč zakoupil medailonek, drátěnou brož s malou kokainovou kapsičkou, do níž jsem umístil tříbarevnou LED, baterku z hodinek a podivný přepínač ovládaný špendlíčkem, vykukujícím z pletiva brože. Ten zvláštní šperk jsem vetknul na hrud' své ženě a fungovalo to: MZV Loretánské náměstí. Přichází „modrá“, snad bude klidný den, bez mráček, Lucie, prosím kávu, čeká vás paní ředitelko v 11:00 porada, ach jo, to nějak přežiju, 13:00, o čem to ten K. pořád tak tlachá, musím na cigaretu, tak rychle cvak, „červená“ a K. se zarazí. Porada skončí a rychle domů, „zelená“, potřebuju obejmout. Fungovalo to bohužel jen pár dní, baterie se vybila a nádherné prsty mé ženy byly rozpíchány ovládacím špendlíčkem. Navíc se někdy spletla, „červená“ Schwarzenbergovi při náhodném setkání na chodbě určitě nebyl úmysl (přítom byl Schwarzenberg její velký favorit).

Klenotnictví Ladislav Epstein, nákresy, přemlouvání, na ceně nezáleží (no, 200 tisíc max.), tady je prototyp, stačí ho vylepšit, udělat ze zlata a dodat pár drobností (senzorů tlaku, teploty, pocení a pár neuronů generujících warholovskou syntézu těch správných emočních barev). Nabízím spoluvlastnictví fy. Rjúdžó-Epstein, my dva spolu zahltíme trh krásy a snů, převálcujeme Swarovski a podobné diletanty. Leč marně: Ten šperk vám, vážený pane, udělám a věřte, bude krásný, ale na tu elektroniku si budete muset sehnat nějaké mimozemšťany.

Zas slepá ulička. A štěstí pro barvoslepé zaměstnance oddělení PaM MZV, kteří nemuseli být propuštěni.

Václav Klaus, psychiatr a psycholog

O psychologii či psychiatrii vím asi tolik, co Václav Klaus senior o klimatických změnách. Prakticky nic. Někdy si kladu otázku, zda by VK dokázal spočítat rovnovážnou teplotu povrchu zeměkoule bez vlivu atmosféry (dána teplota slunce, vzdálenost země, albedo,...), což je typický problém zadávaný studentům strojího inženýrství. Asi by to neuměl a pravděpodobně by se vymluvil odkazem na Jørga Lomborga (smůla, i on už změnil názor). Ale to nevadí, miluju amatéry (ostatně i já bych s tím řešením měl problém, pouze bych tušil, že to nějak souvisí se Stefan Boltzmannovým zákonem, ale „albedo“ už bych si musel vygooglit). Důležitější než chvályhodná záliba VK v amatérské klimatologii je však záhada jeho pravé existence. V prognostickém ústavu (PÚ), vynalezeného šéfem KGB Juriem Andropovem, sedával spolu s Václavem Klausem i dvojitý agent CIA/KGB Karel Kärcher a jejich řídicím důstojníkem byl major KGB Jevgenij Budanov. Nemohu říct, že bych rusáky a KGB obdivoval, ale musím smeknout před tím geniálním nápadem vytvořit prakticky identickou dvojici agentů: nejen fyzická podoba, shodné rysy, ale i stejný knírek, stejné šaty, a způsob mluvy totiž činily Klause a Kärchera dokonale záměnnými. Úplně stejní ale nebyli, Kärcher byl mnohem inteligentnější (dle hodnocení CIA a Brzezinského měl vynikající vzdělání ve fyzice a v matematice, což se o VK rozhodně říct nedalo). Tento rozdíl nabýval na významu v očekávání blížících se politických změn, kdy šéf KGB Krjučkov dává jasný pokyn: Vyberte z našich řad příštího premiéra, či aspoň ministry. Nesnadná volba, protože nejschopnější z kandidátů, Kärcher, byl hrozně profláknutý, FBI ho totiž jako ruského špiona zatkla v roce 1985, byl odsouzen na doživotí a teprve po intervenci Krjučkova byl na slavném Glienicker mostě špiónů vyměněn za ruského disidenta Ščaranského v roce 1986. Po krátkém rekondičním pobytu v Rusku se Kärcher připojuje k týmu Dlouhý, Klaus, Dyba, který pracuje na projektu převzetí moci pod názvem *Prognóza*. A potom někdo, patrně Budanov, vymyslí plán supertajné operace *Alexandr*, výměny identit nenápadné a úslužné myšky Klause s provařeným agentem KGB Kärcherem. A od té doby již nikdy nebudeme schopni říct, kdo je na fotografiích ze schůzí Občanského Fóra, kdo byl předsedou vlády ČR a kdo byl prezident, Kärcher/Klaus? To se už nedozvíme, protože to je nejpřísněji střežené tajemství ovládnutí české gubernie. Není snad náhodou, že transport materiálů PÚ do trezorů moskevské

KGB měl vyšší prioritu než skartace dokumentů StB? Po pravdě, je mi to celkem jedno¹⁴. Jsou to jen fantaskní konspirace, сказки a pohádky. Realita může být jiná, Kärcher/Klaus vůbec nemusí být agenty KGB. Jsem jenom pragmatik a mám rád modely. Například Niels Bohrov model atomu, kolejniček železničních drah obtáčejících jádro, létají po nich mašinky-elektrony, jsou tam i výhybky, písknutím změni dráhu do jiných kvantových hladin a foton vystřelí. Skutečný atom asi tak jednoduchý není, ten model je ale docela užitečný pro předpovědi spekter a vazeb molekul. Stejně tak model Klause, coby virtuálního agenta KGB, nám leccos napoví o jeho reakcích, o jeho chování, o jeho vazbách. A také ne všechno. Proč třeba ten chronický průjem slov, sveřepost grafomana, ta touha po perech? Co na tom. Přes všechny výhrady, které ke Klausovi chovám, musím s trochou závidi ocenit jeho schopnost převrátit společnost tak jednoduchou tézí: „Faul, který rozhodčí nevidí, není faulem“, nebo též „Zloděj, který není přistižen, není zlodějem“. Ach bože, jak silná motivace je v těch pár slovech. Kdo z nás nikdy nic neukrad, kdo nikdy nezcizoložil, už není zlo, stačí jen nevidět. Už žádné výčitky, co je to morálka, co je to slib, to nikdo nevidí. Klaus je náš Kristus, vzal na sebe naše viny. Ano, Václav Klaus je patrně naším prvním skutečným psychoterapeutem. Pro mne je ale nenáviděným psychodestroyerem (prostě ho nemám rád, i když mi předal profesorský diplom).

Domnívám se, že za mého mládí psychiatři ani psychoterapeuti ještě nebyli. Když se v mém raném věku začaly projevovat první psychické potíže, musel mne v náchodské nemocnici vyšetřit někdo jiný, možná gynekolog nebo neurolog. A jeho diagnóza zněla „Nemám pro vás paní Žitná dobrou zprávu. Váš syn trpí dnes ještě nevléčitelnou chorobou zvanou Tanec svatého Víta“. Musel se splést, protože já zcela určitě žádné taneční dispozice nemám. A navíc jsem na repertoire tanečních kurzů hotelu beránek Tanec svatého Víta vůbec nenašel. Mé rodiče však gynekologova pochmurná zpráva pravděpodobně znejistila a hledali nějaké jiné řešení. Dnes by asi zvolili autoanalytický akustický box, ale tenkrát se ještě tyto boxy nevyráběly. Byl mi proto zakoupen alespoň jednoduchý terapeutický aparát s názvem „Vyděržaj Pioněr“, generující elektrošoky. Chaotické záškuby mých končetin, vyvolané představou, že budu muset jít zítra do školy, však elektrošoky neodstranily. Pořád jsem se totiž bál

¹⁴ Spíš si myslím, že je to Klaus, vyhýbá se matematice a fyzikálním zákonům. Kärcher by se asi neovládl.

elektrošoků méně než školy. Alespoň mě ale začal zajímat princip fungování Teslova autotransformátoru.

Na rozdíl od psychiatrie, která používá elektrošoky nebo mlácení kladívky, je psychologie věda, mlátící slovy. Laická představa psychodramatu odehrávajícího se v ordinaci psychologa je následující: Traumatizovaný objekt leží na gauči a tupě zírá. Pospávající psycholog sedí vedle na houpacím křesle, v ústech má dýmku, na klíně jakýs papír (snad křížovku) a v ruce klausovo pero. Ticho, jen metronom vrzajícího křesla, tik-tak, tik-tak... „Idiot na pět“, „blbec“, „Výborně“, pero cos zaznačí a dýmka zabafá „Co cítíte?“, „strašný smrad“, „To páchne vaše já“. „No a co vidíte?“, „Kouř“, „Sledujte pozorně, to je to vaše trauma, laminární proud zla, které se rozpadá v Taylorovy víry jen lehkým fouknutím“. Výmluvný pohled na hodinky, tak zase za týden, dokončit odfoukání. Ne vždy je to ale tak snadné. Víte, jak šílený může být akutní záchvat komplexu méněcennosti? Zoufalství slepé uličky, bože jak závidím těm, co něco užitečného dělají, nejvíce závidím kopáčům stok anebo kurtizánám. Já, že jsem inženýr? Jen prázdná lebka, nápadůprostá nula, nula, nula. Poslední záchranou je ordinace PhDr. K., je celá v černém, až po kotníky, černé unavené oči a černá nálada. Pomůže? Standardní rituál, křeslo, papír a pero, řešíme tajenku „Idiot na pět“,... Náhle se něco zlomí, něco se přecvakne, jsem náhle Rjúdžó Zuikaku v laboratoři Sigmunda Freuda, „*Anata wa kuso (jste kurva)*“. „Nerozumím, jak divně to mluvíte?“ „*Shōben shitai (chci chcát)*“, „není vám něco?“, „*Anata wa kuso*“, „sklenici vody?“, „*Anata wa kuso*“, „sklenici vody?“, hlas začíná se chvět, „*Anata wa kuso*“, vyplašené černé oči laně „Mám někoho zavolat?“, „*Anata wa kuso*“, role se vymění, celá se zhroutí, pěstičky o stůl bušíc „prosím vás odejděte, jdi do prdele, hajzle!, jdi na národní“ a začne táhle výt. Vycouvám ze dveří, vyděšené pohledy objektů v čekárně „Bohorodičko, matko boží, smiluj se“, matka jen přitiskne své dítě k sobě a oči mu zakryje, stařenka s berličkou uklouzne a padá... utíkám pryč, jen rychle ven, z okna se rozléhá vytí mé psycholožky, kam, že to říkala, že mám jít? Na národní? Běžím, popadám dech, sirény policejních aut přehluší bolestné vytí, konečně národní, národní divadlo a hlavně *nová scéna*. Brutalistní disfunkční monument podivných proporcí, jen probůh žádný zlatý řez, tísnivý pocit betonových stěn (oč krásnější jsou bunkry na Dobrošově). A hned mi bylo líp, Prager byl architekt a měl stejně jak já také slabou chvíli. Není to ale jen Nová scéna, je spousta budov v Praze, které spíše než architektury byly konstruovány psychology, jako svatostánky psychoterapie

jedinců, postižených komplexy méněcennosti. Dominantou těchto psychofunkcionalistických staveb je pravděpodobně hotel Don Giovanni, jehož autor I. Nahálka je údajně také architekt! Tuto extrakci nevkusu jsem každodenně míjel cestou do práce a pomáhalo to. Takovou zrůdnost bych snad nemohl zplodit ani v totálním heroinovém rauši (ale raději jeho spotřebu přece jen omezím).

Úkolem psychologie je i přivádění věci na správnou míru. Pronese-li dáma v červené knihovně například větu „Bídničku, nechceš-li se mnou souložit, tak se zastřelím“, je to z psychologického hlediska nesmysl. V reálném světě spíš slyším „Ty hajzle, jestli mi to hned neuděláš, tak tě zastřelím“. Což už svou logiku má. Souložení nebo zastřelení partnera (pochopitelně ne zastřelení sama sebe!) jsou totiž téměř ekvivalentní prostředky pro dosažení orgasmu. Řeknu-li „souložil jsem s ní jako o život“ je to jen suchý popis reality. V případě multiorgazmické partnerky je ovšem pravděpodobnost přežití samečka mizivá.

Komu mám tento spisek nabídnout? Jako schizotronik se mohu rozštěpit a poslat ho k nezaújatému hodnocení sám sobě. Výsledek: Komplex méněcennosti. Křesťanský pohan, uctíváček božsky krásných žen a energie mozků. Frustrace z poznání o nedostatečnosti vlastního talentu. Podivná směsice zbabělé krutosti. Jako dítě by pravděpodobně rád trhal mravencům nožičky, ale bál se kousnutí. Vzhledem k rychle postupující demenci již není nebezpečný.

Prokletí Bohyně

24.10.2019 Náchod. Uvidím Janu. Po 55ti letech. Slyšel jsem její hlas v telefonu (jen minutu). Nedokážu si ale vybavit její tvář. Včera jsem se budil divokými sny a horečkou. Neměl bych o nich psát

Cesta na vysokov, zas jen my dva, červené rukavičky. A oko puškohledu, ocelová klika závěru vytahuje mosaznou střelu a pomalu ji zasouvá do černé komory hlavně (to není žádný sexuální symbol, prostě to tak je; je zvláštní, že vidím kouli kliky lesknoucí se v přízračném měsíčním světle, ale nevidím ruku, která ji ovládá). Slyším jen cvaknutí závěru, výstřel už ne. A ani bolest. Jen krev, spoustu krve, poslední myšlenka „ať nezašpiní Janu“, je tak krásně čistá. A stane se zázrak, ne, že bych obživnul, ale ona mne políbí.

Jsem velký blázen, ale v ten den ještě ne tak velký, abych nebyl schopen registrovat jistá zřejmá fakta: Jana má o několik desítek let mladšího přítele, kterého miluje a on miluje ji. Takže představa, že bych vlastnil Janu já je stejně směšná jako představa, že bych vlastnil Vermeerovu Dívku s perlovou náušnicí, zvláště když je v Haagu docela spokojená. Což ale nebrání tomu, abych obě platonicky miloval a bránil před potřísněním krví. Cestou do Náchoda jsem spal jen napůl. V tom snu měla Jana červený baret a moc jí slušel. Chtěl jsem ho koupit cestou z nádraží na náchodském bulváru, čtyři boutique, čtyři flirty s půvabnými prodavačkami,¹⁵ ale nikde ten baret neměli. Bože, to přece není možné, nejkrásnější žena Náchoda bez červeného baretu? Nebo snad chcete tvrdit, že dle pokřivené interpretace druhého Rjúdžova zákona by Jana i bez červeného baretu byla stejně krásná? No, možná, že ano. Setkání s dvojčetem, Genickschuss zahojen, jsme stále stejní, jenom on netuší, co mne dnes ještě čeká. Knihovna a zase vzpomínky, na mámu, Zuzanu a také Floriána i maturitní otázku „Na louku se snášely kopretiny, podobné tanečku dětí nebo helikoptérám....“ , nevíte jak je to dál? A ta náchodská knihovnice to našla, poté, co vystoupala po spirálovém schodišti navrženém tak, abych mohl obdivovat její hezké štíhlé nohy. „Jste úžasná a máte krásné oči“ (obecně vzato mám bohyně knih rád, a i má dcera je knihovnice, bohužel ten obdiv často obráceně nefunguje). Všimáš si Hanko? Jsem stále ještě při smyslech a celkem normální. Až na tu horečku a v krku pálení. „Ty na někoho čekáš?“ dí dvojče. Na

¹⁵ Hano, ty jediná mne dobře znáš, a teď se asi směješ. Chtěl bych, abys tam byla se mnou.

Janu J. „Tak tu asi nepoznáš, vypadá na dvacet“. 14:00 Hotel beránek. Nemám rád Mercedesy, jsou příliš velké, složité, střízlivě agresivní. Miluji Fiaty, maličké, jednoduché a krásně elegantní. Bohyni Janu přivezl Mercedes AMG a On (je zatraceně mladý, štíhlý a hezký). Poznal jsem ji (dle věku 20ti let a kromě toho tam žádná jiná žena nestála) a od té chvíle bylo všechno jinak. Měl jsem být připraven tím hlasem v telefonu, ale nebyl. Něco se ve mně přepnulo. V obraze rozmazaného akvarelu jen tuším, že jsme seděli proti sobě v kavárně s výhledem na náměstí, a že nás obsluhoval, nevím proč, mluvčí Ovčáček. Asi to byla běžná konverzace, má tři syny právníky, jirka v Hanoji, důležitý je pro ni jen On, který ji chrání, miluje a o ni se bojí (ach jak ho chápu). A také anorexie. Má ráda lyžování a na motorce se se mnou bála, jezdil jsem prý příliš rychle (což je dvojí protimluv, protože lyžování je rychlost a já jsem ji vozil určitě co nejpomaleji, abych prodloužil tu slastnou chvíli, kdy se mne dotýkala). Umřela Marie Becková, židovská šamanka, která mi tenkrát odmítla namíchat janinový extrakt. Byla to chytrá žena a měla pravdu „Takový cvok, jaký jsi ty, nemůže mít u Jany šanci“ (a má tu pravdu i teď). Delikátnější otázky jako např. kdo mne dnes v noci zastřelil, jsme neřešili. Významné bylo jen to, že mi Jana přinesla devět mých dlouhých dopisů z jara 1966 (nevím, proč schraňovala dopisy dvacetiletého šíleně a beznadějně zamilovaného kluka, přiznej si Jano, že jsi trochu romantik). Ty dopisy jsou pro mne důležité, protože ukazují, že jsem se vlastně moc nezměnil, jen zhrubnul, zcyničtěl. No a zestárnul. To Jana ne (zvláštní alchymie genů?). Dívka s perlou je asi stejně stará, má také smyslná ústa, ale jiné a smutnější oči než Jana, která i v říjnu září. Blonděaté vlasy i bez baretu krásné. Tři proužky do čela (asi, počítat nemohu). Ruce, mohu se jich dotýkat, janiny dlouhé štíhlé prsty, jen tam jsou roky znát, ty tvé jsou ale rudo příliš krátké, nemůžeš dobře hrát. Sladká smyslnost doteků. Mobil. Mercedes už je tady, musíme odejít. A stala se strašná věc: Chlupatá zpocená housenka Janu objala a políbila na tvář (na ústa ne, to by ji nakazila). To ale nevadí, byl jsem přece zastřelen už před dvanácti hodinami, ta housenka se jen vylíhla z mé otevřené rány.

.....

Jsem doma u dvojčete. Teď už existuju jen na APU (Auxilliary power Unit). Náhradní zdroj, snažím se být normální „Vlastičko, ty už jsi velká, gymnazium? jsi druhá ve třídě? no to je úžasné, a víš kdo jsem já, no přece strejda

Alzheimer, ale nemusíš se mne bát, vždyť já ti neublížím“... o pár dní později
„víš Vlastičko, že se nám strejda Alzheimer zastřelil?“ „ale mami když tu byl u
nás tak už přece zastřelenej byl“. Miluju logiku dětí.“

Noční Koronavirus

17.4.2020 Zelenečská.

Už si přesně nepamatuji, kdy epidemie koronaviru začala, bylo to asi až po prvním rande s Helenou na milionech listopadových chvílek nenávisti na letné, rozhodně až po prvním lednovém týdnu, kdy jsme ještě mohli cestovat za hranice a procházet s helenou vídeňské galerie. To bylo ještě v době, kdy jsme se báli jen umělé inteligence, Babiše, sucha polí i genitálií, a nemuseli nosit roušky. V době kdy jsme ještě nemuseli zadržovat dech, počítat do desíti a děsit se z bouřlivé imunologické odezvy plicních sklípků zahlcených přívalem hnusných zelených virů. A mohli jsme spát.

Zelení netvorečkové vše změnili, probouzeli mne ve 3 hodiny ráno a nutili mne dělat ošklivé zlé věci, vydávat zvířecí skřeky a mlátit kolem sebe. Alespoň to tvrdí helena a asi má pravdu. O rdoušení svědčí otisky prstů na jejím hrdle a o surovém kopání modřiny na jejím boku. Je vcelku pochopitelné, že helena byvši probuzena kopanci a mým řevem „odejdi, hnusná příšero, táhni“, vyslovila s tímto doporučením souhlas a příští noc jsem již trávil v Zelenečské. Tedy alespoň část noci.

Ve tři hodiny mne totiž zelené příšerky opět probudily. Rusové by asi řekli „Ja prosnulsja“ a je to přesnější, protože jsem byl probuzen jen napůl, stále ještě ve snu, v němž se prolíná skřehotání virů se zvoněním domovního zvonku. Mátožně vstávám a jdu otevřít. Nevím proč. Automat rozsvítí světlo chodby, ale nikde nikdo. Jdu se přesvědčit. Automat mého těla mi velí při odchodu dveře zavřít. Což se i stalo. Bylo zvláštní sledovat jak se jako ve zpomaleném filmu dveře zavírají, ne samy, já sám je zavírám, abych zabránil vniknutí nezvaného vetřelce. Definitivně mne probudí až cvaknutí zámku. Vetřelcem jsem se najednou stal já sám, lehce vyděšená a ještě lehčeji oblečená bosá troska v triku s krátkými rukávy a hodinkách. Zima. A dveře dle očekávání odolávaly tlaku mých slábnoucích rukou. Zazvonit u sousedů? Byly 3 hodiny ráno a navíc by má nahota nepochybně nepůsobila příliš pozitivně. Když ovšem přidřepnu a zakryju tričkem své ohanbí, mohl bych působit dojmem neškodným? Zkusil jsem zazvonit u sousedů na patře (staří lidé), nikdo neotevřel. Zazvonit o patro níž u zrzavé doktorky Friedlové jsem se neodvážil, protože by mou nahotu pravděpodobně špatně interpretovala. Nápad: výtah a nouzové volání

červeným tlačítkem. Nikdo to nebere. Znovu a znovu mačkám červené tlačítko a stále nic, virová pandemie evidentně zachvátila i výtahový servis. Panika. A zima. Zebou nohy. Čtyři pryč. Leningrad. Sjedou do přízemí, sednu na schody a pláču. Ale ne, nepláču. Hrozná zima. Pod dopisními schránkami je spousta novin a reklamních sešitků. Nikdy dřív bych nevěřil, jak měsíčník Praha 14 zahřeje pod zadkem a jak je příjemné zabalit si ruce do Atlas for men. Ale důležitější je meditace. Jsem teď vlastně někdo jiný. A jinde. Je mi deset let, rozptýlené mrazivé světlo mezipatra polorozbořeného domu v Leningradě 1942, všude kolem jsou mrtví a i já budu brzo mrtvý „i počemu što, takaja žizň, 50 g chleba uže něbudět, i ty tože něbuděš, bėdnyj malčik, skoro budět pjať časov i nikto něprijďot“. Už nebude nic, nebude nikdo, jen ticho umírání. Nebo ne? Nezdá se mi to? Slyším vzlykot za dveřmi vpravo. Opřu se o ně a křičím „požalujsta, otkryvajtě, spasitě meňa...“ a ty dveře se opravdu otevřou, černé vlasy, zoufalé vyděšené oči, horce dýchající ústa, prosím neubližujte mi, ale vždyť já ji znám, je to dívka kouřící cigaretu večer před domem, cizinka, ukrajinka, „kak tějba zavut, Natalija“? Neplač Natalija, dotknu se prsty její tváře a cítím slzy, chvějící se rty, „oni vsje ušli, ja ostalas odna, ja bojus, ostavajsja zděs so mnoj, požalujsta“, nerozsvítla, nic nevidím, jen cítím ruku hladící můj ztopořený penis, její vůni, vůni touhy zralé ženy, cítím horečný dech „Neuchadí, ja tějba choču...“ A můj penis stál po dlouhé době fakt krásně. Zámečník ovšem stál 2500 Kč což už zase tak krásné nebylo.

A tak jsem měl znovu svůj byt. A mohl se vrátit z leningradu do prahy. A mohl jít na Metro. Na nástupišti jsme byli jen dva, já a nějaký staroch. Bylo zvláštní, že staroch stojící jen pár kroků ode mne je mi tak podobný. Shrbený, prošoupaný kožený kabát, šedivé vlasy, hluboké vrásky, zapadlé oči za vitrínou brýlí, chrčivý dech a nažloutlá slina odkapávající koutkem bezzubých úst. Vzhlédl a prohlžel si mne bez jakékoliv známky emocí. Stejně jako já měl roušku. Hloubětínské metro je charakteristické divokými větrnými proudy.... Přijíždějící vlak metra je jako píst, ženoucí před sebou ocelovou masu vzduchu, strhávající vše co jí stojí v cestě,... a právě i teď prudký poryv rázové tlakové vlny serve roušku mému dvojníkovi směrem do kolejiště před blížící se obludu zlověstně rozpálené lokomotivy a náš staroch se mocným vzepětím zbytku svých sil odráží od nástupiště a rozevřenými pažemi letí vstříc unikajícímu albatrosu, pekelné roušce, nedbaje pranic mých varovných výkřiků „Nechte tu roušku být!! Vždyť Vás to zabije!“. Vše marno, musím odvrátit tvář, nemohu a nechci slyšet skřípot

nárazu a drcení kostí, nesnesu pohled na krvavou polévku vyvrženou gejírem z útroh Mytišinskeho masinostrojitel'nogo zavoda. Jen milosrdné mdloby mne obejmou. Dnes mám na objímání šťastný den, nejprve natalia a potom mdloby.

Druhého dne je před fakultou vyvěšena černá vlajka. Celá FS ČVUT vyjadřuje hlubokou lítost nad další obětí zálnudného koronaviru, který zapříčinil krátkodobé pomnutí mysli profesora RZ.

Záznam z výpovědi svědků na policii ČR. Nástupiště bylo plné cestujících v rouškách, kteří byli pobouřeni provokativním chováním extrovertního starocha, který se odhaloval, vydával hnusné skřeky (zvláštní bylo to, že chvílemi mluvil japonsky a chvílemi česky) a čůral na koleje, přičemž kolemjdoucím vysvětloval, že tím snižuje elektrický odpor trakce, což jeho druhé japonské já popíralo s odkazem na údajné snížení brzdného odporu. Tuto vědeckou polemiku přerušil až příjezd vlaku, stržení roušky a zoufalý starochův profesorský skok snažící se dokázat vítězství ducha nad hrubou hmotou Mytišinskogo mašinostrojitel'nogo zavoda.